

Keerpunt voor alle naties

Een verklaring van de Bahá'í International Community ter gelegenheid van het vijftig jarig bestaan van de Verenigde Naties, oktober 1995

“De eenwording van de gehele mensheid is het waarmerk van het stadium dat de menselijke samenleving thans nadert. Eenheid van gezin, van stam, van stad-staat en natie zijn achtereenvolgens beproefd en bereikt. Wereldeenheid is het doel waarnaar een gekwelde mensheid streeft. Het bouwen van naties is ten einde. De onafscheidelijk aan staatsgezag verbonden anarchie nadert haar hoogtepunt. Een volwassen wordende wereld moet deze afgod prijsgeven, de eenheid die alle mensen tot één geheel moet samensmeden erkennen, en eens en voor al het mechanisme oprichten dat het beste dit fundamentele levenbeginsel kan belichamen.”

I. Overzicht: een gelegenheid tot nadenken

1. De twintigste eeuw werd, als één van de roerigste periodes van de menselijke geschiedenis, gekenmerkt door vele opschuddingen, revoluties en radicale afrekeningen met het verleden. Sommige opschuddingen, van het ineenstorten van het koloniale systeem en de grote negentiende-eeuwse keizerrijken tot de opkomst en val van grote en rampzalige experimenten van totalitarisme, fascisme en communisme, waren buitengewoon destructief met als gevolg miljoenen doden, de vernietiging van oude levensgewoonten en tradities en het ineenstorten van aloude instituties en organisaties.
2. Andere bewegingen en trends zijn duidelijk veel positiever geweest. Wetenschappelijke ontdekkingen en nieuwe sociale inzichten waren de aanzet tot veel grote vooruitstrevende sociale, economische en culturele veranderingen. De weg werd geëffend voor nieuwe definities van mensenrechten en bevestiging van de

2 - Keerpunt voor alle naties

menselijke waardigheid, voor grotere kansen voor individuele en collectieve prestaties en voor nieuwe stoutmoedige mogelijkheden op het gebied van het verruimen van menselijke kennis en bewustzijn.

3. Deze twee processen -het ineensstorten van oude instituties enerzijds en het opbloeien van nieuwe denkwijzen anderzijds- zijn tekenen van één en dezelfde stroming die in de laatste 100 jaar steeds krachtiger werd: de tendens naar een steeds sterker toenemende onderlinge afhankelijkheid en integratie van de mensheid.
4. Deze tendens valt waar te nemen op veel gebieden, van de samenbundeling van financiële markten in de wereld, wat weer een weerspiegeling is van de afhankelijkheid van de mens van verschillende en onderling afhankelijke bronnen van energie, voedsel, grondstoffen, technologie en kennis, tot het tot stand komen van een wereldomvattend communicatie- en transportsysteem. Het is terug te vinden in de wetenschappelijke inzichten over de biosfeer, die op hun beurt de behoefte aan wereldwijde coördinatie nieuwe urgentie hebben gegeven. Het is ook duidelijk zichtbaar, zij het op een destructieve manier, in de mogelijkheden van de moderne wapensystemen, die steeds krachtiger worden, zó dat het nu zelfs voor een handjevol mensen mogelijk is een einde te maken aan de menselijke beschaving zelf. Het is het universele bewustzijn van deze tendens -zowel in zijn positieve als in zijn negatieve uitingsvormen- dat die bekende foto van de aarde als een draaiende bol van blauw en wit tegen het oneindige zwart van de ruimte zo aangrijpend maakt en ons doet realiseren dat wij één enkel volk zijn, rijk aan verscheidenheid en wonend in een gezamenlijk thuisland.
5. Deze tendens valt ook te bespeuren bij de gestage inspanningen van de naties van de wereld om een politiek systeem op wereldniveau te smeden, dat het mogelijk maakt om vrede, rechtvaardigheid en welvaart voor de mensheid veilig te stellen. De mensheid heeft deze eeuw twee maal geprobeerd een nieuwe internationale orde in het leven te roepen. Iedere poging zocht aansluiting bij de opkomende erkenning van de wereldwijde onderlinge afhankelijkheid, maar trachtte tegelijkertijd een

systeem te behouden dat de soevereiniteit van de staat boven alles stelde. Terugkijkend op de eeuw die nu wordt afgesloten, betekende de Volkenbond, als doorbraak in het concept van collectieve veiligheid, een eerste beslissende stap naar wereldorde.

6. De tweede poging, geboren uit de geweldige beroering van de Tweede Wereldoorlog en gebaseerd op een verdrag, dat voornamelijk door de overwinnaars van deze grote ramp was opgesteld, heeft vijftig jaar als internationaal forum en laatste toevluchtsoord gediend; een unieke instelling, die een waardig symbool is van de gezamenlijke belangen van de mensheid als geheel.
7. Als een internationale organisatie hebben de Verenigde Naties aangetoond, dat de mensheid in staat is tot gezamenlijke actie op de terreinen van gezondheidszorg, landbouw, onderwijs, milieubescherming en het welzijn van kinderen. Het heeft onze collectieve morele wil bewezen om aan een betere toekomst te bouwen door middel van een brede aanvaarding van de internationale verdragen ten aanzien van mensenrechten. Het heeft het diepgewortelde medeleven van de mens onthuld, geuit in de toewijding waarmee financiën en mensen te hulp kwamen bij mensen in nood. En op het uiterst belangrijke terrein van vrede bouwen, vrede maken en vrede bewaren hebben de Verenigde Naties krachtig en moedig aan een weg naar een toekomst zonder oorlog gewerkt.(1)
8. Toch blijken de hoofddoelen van het Handvest van de Verenigde Naties buiten ons bereik te blijven. Ondanks de hoge verwachtingen van haar grondleggers heeft de oprichting van de Verenigde Naties zo'n vijftig jaar geleden niet geleid tot vrede en welvaart voor alle mensen.(2)
9. Hoewel de Verenigde Naties zeker een rol hebben gespeeld in het verhinderen van een derde wereldoorlog, werden de laatste vijf jaar niettemin gekenmerkt door vele lokale, nationale en regionale conflicten die miljoenen mensenlevens hebben gekost. De ideologische motieven voor dergelijke conflicten waren nog niet opgeheven door de verbeterde betrekkingen tussen de grootmachten, of lang smeulende etnische en sektarische

4 - Keerpunt voor alle naties

gevoelens kwamen naar boven als nieuwe brandhaarden. Bovendien blijven er, ondanks het einde van de Koude Oorlog, instrumenten en technologieën bestaan -en tot op zekere hoogte de onderliggende gevoelens- die een wereldwijde vernietiging teweeg kunnen brengen.

10. Met betrekking tot sociale problemen blijven er eveneens ernstige problemen bestaan. Hoewel er een nieuwe mate van consensus is bereikt over wereldwijde programma's ter bevordering van gezondheidszorg, duurzame ontwikkeling en mensenrechten, is de situatie ter plekke in veel gebieden verslechterd. De alarmerende verspreiding van militant racisme en religieus fanatisme, de kankerachtige groei van het materialisme, de epidemische opgang van misdaad en georganiseerde criminaliteit, de wijdverspreide toename van verstandeloos geweld, de steeds groter wordende kloof tussen arm en rijk, de voortdurende onrechtvaardigheid die vrouwen ondergaan, de breuk tussen generaties veroorzaakt door het verval van de familiebanden, de immorele excessen van ongecontroleerd kapitalisme en de toename van politieke corruptie spreken alle voor zich. Minstens een miljard mensen leeft in vernederende armoede en meer dan een derde van de wereldbevolking is analfabeet.(3)
11. Nu de twee processen van verval en vernieuwing de wereld naar een zeker hoogtepunt brengen, is de viering van 50 jaar Verenigde Naties een goede gelegenheid om stil te staan en na te gaan hoe de mensheid haar gezamenlijke toekomst tegemoet kan treden. Er is onlangs een hele reeks nuttige voorstellen gedaan ter versterking van de Verenigde Naties en ter verbetering van haar mogelijkheden om de antwoorden van de naties op deze uitdagingen te coördineren.
12. Deze voorstellen vallen ruwweg uiteen in drie categorieën. Eén groep richt zich vooral op de bureaucratische, bestuurlijke en financiële problemen binnen het systeem van de Verenigde Naties. Een andere groep betreft voorstellen tot hervorming van instanties als de Economische en Sociale Raad, de Trustschapsraad en de 'Bretton Woods' economische instellingen. Weer andere stellen veranderingen voor in de politieke structuur van de Verenigde Naties en roepen

bijvoorbeeld om een uitbreiding van de Veiligheidsraad en/of een heroverweging van het Handvest van de Verenigde Naties zelf.(4)

13. De meeste van deze voorstellen zijn opbouwend, sommige tevens provocerend. Onder hen is één van de meest evenwichtige en doordachte rapporten, dat van de 'Commission on Global Governance', getiteld *Our Global Neighbourhood*, dat er voor pleit over een brede linie nieuwe waarden aan te nemen en structurele hervormingen door te voeren binnen het systeem van de Verenigde Naties.(5)
14. Het is in de geest van het leveren van een bijdrage aan de lopende discussie en beraadslaging over dit zeer belangrijke onderwerp dat de Bahá'í International Community zich geroepen voelt om haar ideeën te delen. Ons perspectief is gebaseerd op drie uitgangspunten.
15. Ten eerste dienen de discussies over de toekomst van de Verenigde Naties plaats te vinden binnen de brede context van de evolutie van de internationale orde en de richting hiervan. De Verenigde Naties is geëvolueerd samen met andere grote instellingen van het einde van de twintigste eeuw. Het is in zijn totaliteit dat deze instellingen de evolutie van de internationale orde zullen vastleggen en er zelf door zullen worden gevormd. Daarom zouden het doel, de rol, de van kracht zijnde uitgangspunten en zelfs de activiteiten van de Verenigde Naties alleen in het licht bekeken dienen te worden van hoe deze passen binnen de bredere doelstelling van de internationale orde.
16. Aangezien de mensheid in haar geheel één en ondeelbaar is, is ten tweede ieder lid van het mensenras op de wereld geboren onder de hoede van het geheel. Deze relatie tussen het individu en het geheel vormt de morele basis van de meeste mensenrechten die de organen van de Verenigde Naties trachten vast te leggen. Het dient ook het allesomvattende doel van de internationale orde bij het vestigen en beschermen van de rechten van ieder individu.
17. Ten derde moeten alle mensen op aarde bij de discussies over de toekomst van de internationale orde betrokken worden en er

enthousiast voor worden gemaakt. Deze discussie is zo belangrijk dat ze niet alleen aan de leiders kan worden overgelaten, ongeacht of zij regeringen, de zakenwereld, academische kringen, godsdiensten of maatschappelijke organisaties vertegenwoordigen. Het moet juist het onderwerp van gesprek worden van de gewone vrouw of man. Brede deelname zal het proces zelf versterken doordat de bewustwording van wereldburgerschap wordt verhoogd en de steun aan een uitgebreide internationale orde wordt vergroot.

II. De erkenning van de historische context: Een oproep aan de wereldleiders

18. De Bahá'í International Community beschouwt de huidige verwarring en de rampzalige toestand van de menselijke aangelegenheden als een natuurlijke fase in een organisch proces, dat uiteindelijk en onvermijdelijk zal leiden tot de eenwording van de mensheid in één enkele sociale orde waarvan de grenzen die van de planeet zullen zijn.
19. De menselijke soort is als een onderscheiden, organische eenheid door evolutiestadia gegaan, analoog aan de stadia van kleuter en kind in het leven van haar individuele leden, en nadert nu haar langverwachte volwassenheid op het hoogtepunt van haar turbulente puberteit.⁽⁶⁾ Het proces van wereldwijde integratie, dat reeds op de gebieden van handel, financiën en communicatie werkelijkheid is, wordt langzaam werkelijkheid op het politieke speelveld.
20. Historisch gezien werd dit proces versneld door plotselinge en catastrofale gebeurtenissen. Het waren de verwoestingen van de Eerste en Tweede Wereldoorlog die respectievelijk de Volkenbond en de Verenigde Naties deden ontstaan. Of toekomstige successen ook bereikt moeten worden na vergelijkbare onvoorstelbare gruwelijkheden of dat deze bereikt kunnen worden door een uiting van consultatieve wil, is de keuze van allen op deze aarde. Het uitblijven van doorslaggevende beslissingen hierin zou ontstellend onverantwoord zijn.

21. Aangezien soevereiniteit nog steeds bij de naties ligt, is de taak om de precieze architectuur van de opkomende nieuwe wereldorde uit te werken een verantwoordelijkheid van de staatshoofden en regeringshoofden van ieder land. Wij dringen er op aan, dat leiders op alle niveaus vóór het eind van deze eeuw een bijeenkomst van staatshoofden en regeringsleiders actief ondersteunen om na te gaan hoe de internationale orde opnieuw kan worden gedefiniëerd en geherstructureerd teneinde de uitdagingen het hoofd te bieden waarmee de wereld wordt geconfronteerd. Zoals enkelen al hebben voorgesteld zou deze bijeenkomst de Wereldtop over Mondiaal Bestuur kunnen worden genoemd.(7)
22. Deze voorgestelde Top zou kunnen voortbouwen op de ervaring opgedaan tijdens de succesvolle reeks van VN-conferenties sinds het begin van de negentiger jaren. Bij deze conferenties, zoals de Wereldtop over Kinderen in 1990, de Wereldtop over Milieu en Ontwikkeling in 1992, de Wereldtop over Mensenrechten in 1993, de Internationale Conferentie over Bevolking en Ontwikkeling in 1994, de Wereldtop over Sociale Ontwikkeling in 1995 en de Vierde Wereldvrouwenconferentie in 1995, is een nieuwe methode ontwikkeld voor overleg over cruciale onderwerpen op wereldniveau.
23. Een sleutel tot het succes van deze beraadslagingen was de belangrijke bijdrage door maatschappelijke organisaties. Regeringsdelegaties werden door de krachtige betrokkenheid van deze organisaties, die veelal de noden en behoeften van de mensen aan de basis weerspiegelen, geïnformeerd en bijgestuurd in hun intensieve onderhandelingen over politieke, sociale en economische structuren. Het is ook van groot belang dat iedere Top het predikaat van wettigheid en overeenstemming kreeg door de bijeenkomst van zoveel wereldleiders, en in het bijzijn van maatschappelijke organisaties en de wereldpers.
24. Bij de voorbereiding van de door ons voorgestelde Top zouden de wereldleiders er goed aan doen hier hun lering uit te trekken, door zo veel mogelijk mensen te betrekken en zich te verzekeren van hun steun en inzet.

25. Sommigen zijn bang dat internationale politieke instellingen onvermijdelijk tot buitensporige centralisatie leiden en dat zij een extra bureaucratische laag toevoegen die niet gerechtvaardigd is. Het moet nadrukkelijk en krachtig worden gesteld, dat iedere nieuwe structuur van mondiaal bestuur -zowel uit principe als uit praktische overwegingen- de beslissingsverantwoordelijkheid bij de aangewezen niveaus houdt.(8)
26. Het zal wellicht niet altijd gemakkelijk zijn om het juiste evenwicht te vinden. Aan de ene kant kan werkelijke ontwikkeling en vooruitgang alleen worden bereikt door het handelen van mensen zèlf, individueel en gezamenlijk, en als reactie op hun eigen specifieke, aan plaats en tijd gebonden belangen en behoeften. Decentralisatie van bestuur kan worden bepleit als sine qua non voor ontwikkeling.(9) Aan de andere kant heeft de internationale orde duidelijk enige mate van wereldbestuur en coördinatie nodig.
27. Overeenkomstig de bovengenoemde principes van decentralisatie zou zeggenschap slechts aan internationale instellingen moeten worden gegeven over zaken van internationaal belang, waar staten niet alléén kunnen handelen of om op te komen voor de bescherming van de rechten van volkeren of lidstaten. Alle andere zaken dienen aan nationale of lokale instellingen te worden overgelaten.(10)
28. Verder zouden de leiders bij het opstellen van een specifiek raamwerk voor de toekomstige internationale orde een breed scala aan mogelijkheden voor bestuur moeten verkennen. In plaats van één van de erkende bestuursmodellen als uitgangspunt te nemen, zou de oplossing kunnen liggen in het afstemmen op en opnemen binnen dat raamwerk van die gezonde elementen die bij ieder model kunnen worden gevonden.
29. Eén van de door de tijd beproefde bestuursmodellen die de diversiteit van de wereld binnen één verenigend raamwerk zou kunnen inpassen, is bijvoorbeeld het federale systeem. Het federalisme heeft bewezen doeltreffend te zijn om gezag en besluitvorming voor grote, complexe en heterogene staten te decentraliseren, waarbij het een zekere eenheid en stabiliteit behoudt. Een ander te overwegen model is die van het

gemenebest, dat op wereldschaal de belangen van het geheel vóór dat van iedere individuele staat zou stellen.

30. Er dient bijzondere zorg te worden besteed aan de architectuur van de internationale orde, zodat deze niet met de tijd vervalt tot een vorm van tirannie, oligarchie of demagogie die de levenskracht en het functioneren van de samenstellende politieke instellingen kan gaan stagneren.

31. Bij de evaluatie van de eerste tien jaar van het Handvest van de Verenigde Naties bood de Bahá'í International Community een verklaring aan de Verenigde Naties aan die was gebaseerd op ideeën zoals die bijna een eeuw eerder door Bahá'u'lláh waren geuit. Het bahá'í-concept van wereldorde wordt als volgt gedefinieerd: “een wereldsuperstaat ten gunste waarvan alle staten van de wereld vrijwillig het recht om oorlog te voeren zullen opgeven, evenals bepaalde rechten om belasting op te leggen, en alle rechten om bewapening te handhaven anders dan om orde in hun respectieve gebieden te verzekeren. Zulk een wereldstaat zal in zijn sfeer een internationale uitvoerende macht moeten omvatten, toereikend om het allerhoogste en onaantastbare gezag uit te oefenen over ieder weerspanning lid van de wereldstatenbond, een wereldparlement, waarvan de leden door het volk in de respectieve landen zullen worden gekozen en wier verkiezing door hun respectieve regeringen zal worden bekrachtigd, voorts een opperste gerechtshof, waarvan het oordeel bindend zal zijn, zelfs in gevallen, waar de desbetreffende partijen niet geneigd zijn vrijwillig hun zaak aan zijn oordeel te onderwerpen.”(11)

32. Hoewel wij geloven dat deze formulering van een wereldregering tegelijkertijd de uiteindelijke bescherming en de onvermijdelijke bestemming van de mensheid is, realiseren wij ons dat het een visie voor de lange termijn is van een mondiale samenleving. Gezien de urgentie van de huidige stand van zaken heeft de wereld moedige, praktische en werkbare strategieën nodig die verder gaan dan inspirerende visies op de toekomst. Door ons echter te richten op een uitdagend concept zal een duidelijke en consequente richting worden gevonden voor geleidelijke veranderingen uit het slijk van tegenstrijdige standpunten en doctrines.

III. Definitie van de rol voor de Verenigde Naties
binnen
de opkomende internationale orde

33. De Verenigde Naties was het centrum van het internationale systeem, dat door de overwinnaars van de Tweede Wereldoorlog was gecreëerd en vervulde tientallen jaren zijn oorspronkelijke doel als forum voor internationale dialoog tijdens het ideologische conflict tussen oost en west. Door de jaren heen is zijn mandaat uitgebreid, niet alleen als degene die de internationale standaard bepaalt en als bevorderaar van sociale en economische ontwikkeling, maar ook bij het bewaken van de vrede op verschillende continenten.
34. Gedurende dezelfde periode heeft de politieke realiteit van onze wereld een dramatische transformatie ondergaan. Bij de oprichting van de Verenigde Naties waren er zo'n vijftig onafhankelijke landen. Dat aantal is nu tot boven de 185 gestegen. Bij het einde van de Tweede Wereldoorlog speelden regeringen de belangrijkste rol op het wereldtoneel. Vandaag heeft de toegenomen invloed van maatschappelijke organisaties en multinationale ondernemingen een veel ingewikkelder politiek landschap geschapen.
35. Ondanks de groeiende complexiteit van zijn opdracht heeft de Verenigde Naties in grote lijnen nog dezelfde structuur zoals die zo'n vijftig jaar geleden voor een internationaal orgaan werd ontworpen. Het is dan ook niet verbazend dat de viering van zijn vijftigste verjaardag een nieuwe dialoog heeft gestimuleerd over zijn geschiktheid om de politieke realiteit van de 21e eeuw aan te kunnen. Helaas klinkt de kritiek in deze dialoog veel sterker door dan de lof.
36. De meeste kritiek over de Verenigde Naties is gebaseerd op vergelijkingen met vooraanstaande organisaties uit de private sector of op te hoog opgelopen verwachtingen. Hoewel sommige specifieke vergelijkingen nuttig kunnen zijn om de doelmatigheid te vergroten, zijn dergelijke meer algemene uitingen in wezen niet fair. De Verenigde Naties mist niet alleen het duidelijke gezag maar ook de noodzakelijke hulpbronnen om in de meeste gevallen doeltreffend te kunnen werken.

Beschuldigingen aan het adres van de Verenigde Naties zijn in feite aanklachten aan de lidstaten zelf.

37. Wanneer de Verenigde Naties los van de realiteit waarin ze functioneert, wordt beoordeeld, zal ze altijd inefficiënt en ondoeltreffend lijken. Wanneer ze echter wordt gezien als een onderdeel van een groter ontwikkelingsproces van systemen van de internationale orde, dan zal de schijnwerper verschuiven van de analyse van de tekortkomingen en mislukkingen naar de overwinningen en successen. Vanuit evolutionair oogpunt bieden de eerste ervaringen van de Verenigde Naties ons een rijke bron van leringen over haar toekomstige rol binnen de internationale ordening.
38. Een evolutionair perspectief impliceert het vermogen om een instelling over een langer tijdsbestek te bezien en hiermee zijn inherente potentie voor ontwikkeling te ontwaren, de basisprincipes die zijn groei bepalen te onderkennen, waarmee krachtige strategieën kunnen worden geformuleerd voor uitvoering op de korte termijn en waarmee drastische onderbrekingen worden ondervangen.
39. Door de Verenigde Naties vanuit dit perspectief te bestuderen komen veelzeggende kansen aan het licht om het huidige systeem te versterken zonder zijn belangrijkste instellingen op grote schaal opnieuw te herstructureren of haar kernprocessen compleet om te vormen. Wij stellen feitelijk, dat geen enkel voorstel voor de aanpassing van de Verenigde Naties een grote uitwerking kan hebben behalve wanneer de aanbevelingen op zichzelf consequent zijn en de Verenigde Naties over een beraamd evolutiepad leiden naar een duidelijke en relevante rol binnen de toekomstige internationale orde.
40. Wij geloven dat de volgende combinatie van aanbevelingen aan deze voorwaarden tegemoet komt en dat hun goedkeuring een beperkte maar beduidende stap in de richting van een rechtvaardiger wereldorde zou betekenen. (12)

A. Het doen herleven van de Algemene Vergadering

41. De basis van ieder bestuurlijk systeem is het rechtsstelsel en de primaire instelling voor het afkondigen van wetten is de wetgevende macht. Terwijl de autoriteit van plaatselijke en nationale wetgeving over het algemeen wordt erkend, zijn regionale en internationale wetgevende instanties het onderwerp geweest van vrees en achterdocht.
42. Bovendien is de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties een mikpunt geweest van aanvallen vanwege haar weinig krachtadig optreden. Hoewel verschillende beschuldigingen aan haar adres ongegrond zijn, zijn er tenminste twee tekortkomingen die het vermogen van de Algemene Vergadering tot het uitoefenen van grote invloed in de weg hebben gestaan.
43. Ten eerste geven de huidige regelingen ongepast veel gewicht aan soevereiniteit van staten met als gevolg een eigenaardige mengeling van anarchie en conservatisme. In een hervormde Verenigde Naties dient de wetgevende tak en zijn stemstructuur een nauwkeurigere afspiegeling te zijn van zowel de wereldbevolking als de naties.(13)
44. Ten tweede zijn de resoluties van de Algemene Vergadering niet bindend tenzij zij afzonderlijk door ieder lidstaat in een verdrag zijn geratificeerd. Om het huidige systeem, dat nationale soevereiniteit boven ieder ander belang stelt, plaats te laten maken voor een systeem dat de belangen van één enkele en onderling afhankelijke mensheid kan behartigen, dienen de resoluties van de Algemene Vergadering - binnen een beperkt kader van onderwerpen - geleidelijk aan wettelijke bekrachtiging te verkrijgen met voorzieningen voor zowel uitvoering als het opleggen van strafmaatregelen.
45. Deze twee tekortkomingen hangen nauw met elkaar samen, aangezien de meerderheid van de wereldbevolking, wantrouwend en huiverig voor de notie van wereldregering, zich niet graag aan een internationale instelling onderwerpt, behalve als die zelf breder representatief is.(14)

46. Desalniettemin kunnen op korte termijn vijf praktische maatregelen de Algemene Vergadering versterken, haar reputatie verbeteren en richting geven voor de langere termijn.

1. Minimum vereisten voor lidmaatschap uitbreiden

47. De minimum gedragseisen van regeringen ten aanzien van hun bevolking zijn duidelijk vastgelegd in de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens en de daaropvolgende internationale verdragen, waarnaar gezamenlijk wordt verwezen als het Internationale Statuut voor de Mensenrechten.
48. Zonder een onverbreekelijke verbintenis aan het houden van regelmatige en periodieke verkiezingen met algehele deelname en geheime stemming, aan vrijheid van meningsuiting en andere dergelijke mensenrechten, belet een lidstaat de actieve en intelligente deelname van de overweldigende meerderheid van zijn bevolking bij de aangelegenheden van zijn eigen gemeenschap.
49. Wij stellen voor, dat het schenden van deze eisen tot consequenties zou leiden voor de betreffende lidstaten. Evenzo dient het lidmaatschap te worden onthouden aan staten die daarvoor in aanmerking wensen te komen, totdat zij openlijk deze standaarden aannemen of duidelijk waarneembare pogingen ondernemen in die richting.

2. Benoemen van een commissie ter bestudering van landsgrenzen

50. Onopgeloste aanspraken op hereniging met het vaderland zijn nog steeds een belangrijke bron van strijd en oorlog, die de ernstige noodzaak van algehele overeenkomsten over landsgrenzen onderstreept. Zulke verdragen kunnen alleen worden bereikt na overweging van de willekeur waarmee vele natie-staten oorspronkelijk zijn vastgesteld en van alle nog openstaande aanspraken van naties en etnische groepen.
51. In plaats van deze aanspraken voor te leggen aan het Internationale Gerechtshof, zijn wij van mening dat het het beste zou zijn om een speciale Internationale Commissie in te stellen

om alle aanspraken met betrekking tot internationale grenslijnen te onderzoeken, om vervolgens, na zorgvuldige afweging, aanbevelingen te doen voor het ondernemen van actie.(15) De uitkomsten zouden als een vroegtijdig waarschuwingssysteem dienen voor groeiende spanningen tussen burgers of etnische groepen en ter inschatting van bedreigingen in situaties die baat hebben bij preventieve diplomatie in een vroeg stadium.

52. Teneinde op de lange duur een werkelijke gemeenschap van naties te kunnen vestigen, zal het noodzakelijk zijn uiteindelijk alle grensgeschillen op te lossen. Dit onderzoek zou dat doel dienen.

3. Zoeken naar nieuwe financiële regelingen

53. Voornamelijk ontketend door de onbereidwilligheid van sommige lidstaten om hun algemene bijdragen op tijd over te maken, gecompliceerd door het gebrek aan gezag om achterstallige rente te vorderen die groeit vanwege die vertraging, en nog verder versterkt door bureaucratische inefficiënties bij onderdelen van haar operaties, dwingen de tekorten op de jaarbegroting de Verenigde Naties tot een mentaliteit crisismanagement.
54. Vrijwillige bijdragen van lidstaten zullen nooit een betrouwbare aanpak vormen om een internationale instelling te financieren. Effectieve methoden voor inkomstenwerving dienen te worden uitgedacht teneinde het apparaat van de Verenigde Naties soepel te laten functioneren. Wij stellen voor, dat onmiddellijk een Taakgroep van experts wordt aangesteld die naarstig op zoek gaat naar oplossingen.
55. De Taakgroep zou bij het bestuderen van alternatieven moeten letten op enkele fundamentele principes. Ten eerste dienen er geen aanslagen te zijn zonder vertegenwoordiging. Ten tweede, dienen aanslagen in het belang van billijkheid en rechtvaardigheid, progressief te zijn. Ten derde zouden mechanismen voor het aanmoedigen van vrijwillige bijdragen door individuen en gemeenschappen niet buiten beschouwing moeten blijven.(16)

4. Kiezen voor één universele hulptaal en één gemeenschappelijk schrift

56. De Verenigde Naties die momenteel zes officiële talen gebruikt, zou aanzienlijk voordeel behalen door ervoor te kiezen al haar beraadslagingen in één enkele bestaande taal te voeren, dan wel een nieuwe taal als hulptaal te ontwikkelen. Een dergelijke stap wordt al lang bepleit door vele groepen, van de Esperantisten tot de Bahá'í International Community zelf.(17) Zo'n maatregel zou, behalve kostenbesparing en vereenvoudiging van bureaucratische procedures, een enorme aanzet geven tot het bevorderen van een geest van eenheid.
57. Wij stellen de benoeming voor van een Commissie op hoog niveau, met leden uit verschillende delen van de wereld en betrokken uit diverse relevante terreinen, inclusief de taalkunde, economie, sociale wetenschappen, onderwijs en de media, om een begin te maken met een nauwkeurig onderzoek naar het vraagstuk van een internationale hulptaal en de adoptie van één gemeenschappelijk schrift.
58. Wij voorzien dat de wereld uiteindelijk niet anders kan dan één enkele, universeel geaccepteerde hulptaal en schrift aan te nemen, die wereldwijd op scholen wordt gedoceerd, als aanvulling op de taal of talen van ieder afzonderlijk land. Het doel zou zijn de overgang naar een wereldwijde samenleving te bevorderen door betere communicatie tussen landen, verlaging van administratieve kosten voor bedrijven, regeringen en anderen die betrokken zijn bij ondernemingen op wereldschaal en in het algemeen het aanmoedigen van warmere betrekkingen tussen alle leden van de menselijke familie.(18)
59. Dit voorstel moet in beperkt verband worden gelezen. Op geen enkele wijze anticiperen wij op de teruggang van enige levende taal of cultuur.

5. Mogelijkheid onderzoeken van één internationale munt

60. De behoefte tot het bevorderen van de invoering van één wereldmunt, als essentieel onderdeel van de mondiale economische integratie, spreekt voor zichzelf. Naast de andere

voordelen ervan, geloven economen dat één gemeenschappelijke munt onder meer improductieve speculatie en onvoorspelbare markt- en prijsfluctuaties zal doen afnemen, wereldwijd een nivellering van inkomens en prijzen zal bevorderen en daardoor aanzienlijke kostenbesparingen zal opleveren.(19)

61. De mogelijkheid tot kostenbesparing zal niet tot handelen leiden, tenzij er een overweldigende hoeveelheid ondersteunend bewijsmateriaal is die zich richt tot de diverse bezwaren en twijfels van sceptici, en dit wordt aangevuld met een geloofwaardig plan voor de verwezenlijking ervan. Wij stellen de benoeming voor van een Commissie, bestaande uit de meest bekwame regeringsleiders, academici en andere deskundigen, die onmiddellijk verkenningen opstart ten aanzien van de economische voordelen en politieke kosten van één gemeenschappelijke munt en een lijn uitwerkt waarlangs een effectieve implementatie realiseerbaar is.

B. Ontwikkelen van een betekenisvolle Uitvoerende Macht

62. Op internationaal niveau is de belangrijkste uitvoerende taak die van het afdwingen van een collectief veiligheidsverdrag.(20)
63. Collectieve veiligheid houdt een bindend verdrag in van naties onderling, teneinde eensluidend te kunnen optreden wanneer het gemeenschappelijke goed onder bedreiging staat. De krachtadigheid van het verbond hangt af van de mate waarin de leden zelf zich binden aan het gemeenschappelijke goed, ook al zou dit worden gevoed vanuit een gevoel van verlicht eigenbelang.
64. Binnen de Verenigde Naties valt het opleggen van strafmaatregelen vooral onder de taakstelling van de Veiligheidsraad, en worden andere uitvoerende taken gedeeld met het Secretariaat. Beide ondervinden hinder bij de uitvoering van de hun gemandateerde taken. De Veiligheidsraad lijdt onder het onvermogen vastberaden te kunnen handelen. Het Secretariaat staat onder druk van gecompliceerde eisen van de lidstaten.

65. Op korte termijn zijn vier praktische maatregelen mogelijk om de uitvoerende macht van de Verenigde Naties te versterken:

1. Beperking van de uitoefening van het vetorecht

66. De oorspronkelijke bedoeling van het Handvest van de Verenigde Naties bij het verlenen van vetorecht aan de vijf permanente leden, was te voorkomen dat de Veiligheidsraad toestemming zou geven tot militaire actie tegen een permanent lid of tegen zijn wil de inzet zou vorderen van diens leger.⁽²¹⁾ In feite is het vetorecht vanaf het begin van de koude oorlog regelmatig gebruikt om redenen die verband houden met regionale of nationale veiligheid.

67. In 1955 heeft de Bahá'í International Community bij haar voorstellen tot hervorming van de Verenigde Naties gepleit, naarmate het vertrouwen in de Veiligheidsraad zou toenemen, over te gaan tot geleidelijke uitbanning van de concepten 'permanent lidmaatschap' en 'vetorecht'. Vandaag, veertig jaar later, bevestigen wij deze opvatting. Wij stellen bovendien voor, dat in een overgangsfase maatregelen worden ingevoerd die het gebruik van het vetorecht inperken tot hetgeen de oorspronkelijke bedoeling van het Handvest reflecteert.

2. Institutionaliseren van ad hoc militaire operaties

68. Om de vredesbewakende operaties van de Verenigde Naties te ondersteunen en de geloofwaardigheid van de resoluties van de Veiligheidsraad te vergroten, dient een internationale strijdmacht te worden ingesteld.⁽²²⁾ Zijn loyaliteit aan de Verenigde Naties en zijn onafhankelijkheid van nationale bemoeienissen moeten worden verzekerd. Het bevel en de controle over zo'n volledig toegeruste strijdmacht moeten liggen bij de Secretaris-Generaal onder de autoriteit van de Veiligheidsraad. De financiering ervan dient echter door de Algemene Vergadering te worden bepaald. De Secretaris-Generaal zou bij het samenstellen van zo'n strijdmacht competent personeel moeten recrutereren uit alle delen van de wereld.

69. Deze strijdmacht zal, als ze op een juiste wijze wordt vormgegeven, ook tot een gevoel van veiligheid bijdragen die

stappen naar een wereldwijde ontwapening kan bevorderen en daardoor volledige afschaffing van alle massavernietigingswapens mogelijk maakt.(23) Bovendien zal het langzaam aan duidelijk worden, dat in de lijn van het principe van collectieve veiligheid, landen slechts bewapening nodig zullen hebben voor hun eigen verdediging en het handhaven van de binnenlandse orde.

70. Als een tussenstap tot de oprichting van deze strijdmacht, zou het huidige systeem van ad hoc regelingen kunnen worden geïstitutionaliseerd door regionale kernstrijdmachten die snel kunnen worden ingezet wanneer zich een crisis voordoet.

3. Het begrip van collectieve veiligheid toepassen op andere gemeenschappelijke problemen

71. Sommigen beweren, dat de principes van collectieve veiligheid, hoewel oorspronkelijk opgesteld binnen een context van bedreiging van militaire agressie, nu steeds meer zouden kunnen worden gebruikt voor allerlei bedreigingen die ogenschijnlijk van lokaal karakter lijken te zijn, maar in feite echter het gevolg zijn van de complexe ineenstorting van de huidige wereldwijde orde. Deze bedreigingen omvatten, maar beperken zich daar niet toe, de internationale drughandel, wereldvoedselzekerheid en de opkomst wereldwijd van nieuwe algemene volksziekten.(24)

72. Wij zijn van mening, dat dit onderwerp op de agenda zou moeten komen van de voorgestelde Wereldtop. Het is echter onwaarschijnlijk, dat uitgebreide formuleringen voor collectieve veiligheid aan het fundamentele probleem van militaire agressie vooraf zouden gaan .

4. Het behouden van succesvolle instellingen van de Verenigde Naties met een onafhankelijk uitvoerende taak

73. Sommige van de meer onafhankelijke organisaties binnen de Verenigde Naties familie, zoals UNICEF, de Internationale Organisatie voor de Burgerluchtvaart, de Wereldpostunie, de Internationale Telecommunicatie-Unie, de Internationale Arbeidsorganisatie (ILO), en de Wereldgezondheidsorganisatie

(WHO) hebben opzienbarende successen genoten op specifieke maar gewichtige terreinen van internationaal belang.

74. Deze organisaties hebben over het algemeen reeds een eigen uitvoerend apparaat. Hun onafhankelijkheid zou gehandhaafd moeten blijven en worden versterkt als onderdeel van de internationale uitvoerende macht.(25)

C. Een versterkt Wereldgerechtshof

75. In ieder bestuurlijk systeem is een sterke gerechtelijke macht nodig om de krachten van andere bestuurstakken te matigen en om recht uiteen te zetten, te verkondigen, te beschermen en uit te bezorgen. De drang om een rechtvaardige samenleving te creëren is een van de meest fundamentele krachten in de geschiedenis (26) en het is absoluut onmogelijk om een duurzame wereldbeschaving op te richten, behalve wanneer die stevig is gefundeerd op het rechtvaardigheidsprincipe.
76. Rechtvaardigheid is de enige kracht die het groeiende bewustzijn van de eenheid van de mensheid kan omzetten in een gezamenlijke wil, waardoor de noodzakelijke structuren voor het leven van de wereldgemeenschap met vertrouwen kunnen worden opgericht. In een tijd, waarin de volkeren van de wereld in steeds toenemende mate toegang krijgen tot allerlei bronnen van informatie en tot een verscheidenheid aan denkbeelden, zal rechtvaardigheid zichzelf doen gelden als het leidende principe van succesvolle maatschappelijke organisatie.
77. Op het persoonlijke vlak is rechtvaardigheid die gave van de menselijke ziel die eenieder in staat stelt om waarheid van leugen te onderscheiden. In de ogen van God, zo verklaart Bahá'u'lláh stellig, is rechtvaardigheid 'het meest geliefde', aangezien het iedere individu in staat stelt met zijn eigen ogen te zien en niet door de ogen van anderen, uit eigen kennis te weten en niet door de kennis van zijn naaste of zijn groep.
78. Op groepsniveau is bekommernis om rechtvaardigheid het onmisbare kompas bij het nemen van gezamenlijke besluiten, aangezien het enige hulpmiddel is, waardoor eenheid van denken en handelen kunnen worden bereikt. Verre van het

aanmoedigen van de bestraffende geest, die in het verleden vaak voor gerechtigheid is doorgegaan, is gerechtigheid de praktische uiting van het besef dat er, bij de totstandkoming van menselijke interactie een klimaat van beraadslaging wordt aangemoedigd, waardoor het onbevooroordeeld bestuderen van diverse alternatieven en de keuze voor een geschikte wijze van handelen mogelijk wordt. Binnen een dergelijk klimaat zal de steeds weer opduikende neiging tot manipulatie en partijgeest veel minder kans krijgen om het besluitvormingsproces uit zijn koers te brengen.

79. Een dergelijke opvatting over rechtvaardigheid zal geleidelijk aan worden versterkt door het besef, dat in een onderling afhankelijke wereld de belangen van het individu en de samenleving onlosmakelijk met elkaar verweven zijn. In deze context is rechtvaardigheid een draad die moet worden ingeweven in de overweging van iedere interactie, hetzij in gezinsverband, binnen de buurt of op wereldschaal.
80. Wij zien de basis voor een versterkt Wereldgerechtshof binnen het huidige systeem van de Verenigde Naties. Opgericht in 1945 als het belangrijkste gerechtelijk orgaan van de Verenigde Naties, wordt het Internationale Gerechtshof door vele positieve elementen gekenmerkt. De huidige werkwijze bij de keuze van rechters bijvoorbeeld, beoogt een scheidsgerecht te vormen, dat representatief is voor een wijd uiteenlopende groep volkeren, regio's en juridische systemen.(27)
81. De belangrijkste tekortkoming van het Hof is het gebrek aan autoriteit om wettelijk verbindende beslissingen op te leggen, behalve dan in die gevallen wanneer de betreffende staten vooraf ervoor gekozen hebben om zich aan deze besluiten te binden. Zonder jurisdictie is het hof machteloos om recht te spreken.(28) Op termijn zouden de besluiten van het Wereldgerechtshof voor alle staten bindend zijn en kunnen worden afgedwongen. Op korte termijn echter, zou het wereld-gerechtshof door twee andere maatregelen kunnen worden versterkt:

1. Jurisdictie van het Gerechtshof uitbreiden

82. Op dit moment is de jurisdictie van het hof beperkt tot enkele categorieën van zaken en alleen landen zijn bij machte om een zaak voor te brengen. Wij stellen voor, dat naast de lidstaten ook aan de organen van de Verenigde Naties het recht wordt gegeven om zaken voor het Hof te brengen.

2. Coördineren van thematische gerechtshoven

83. Het Wereldgerechtshof zou als een overkoepelend lichaam moeten functioneren voor bestaande en nieuw op te richten thematische gerechtshoven, die internationale zaken binnen de specifieke themagebieden moeten arbitrerend en er een uitspraak over doen.
84. Vroege onderdelen van een verenigd systeem kunnen reeds worden gevonden in de gespecialiseerde hoven voor arbitrage op zulke terreinen als handel en transport, en in de voorstellen voor lichamen als het gerechtshof voor internationale misdaad en een kamer voor milieuzaken. Andere probleemgebieden die wellicht ook binnen een dergelijk systeem zouden moeten worden ondergebracht, zijn onder andere internationaal terrorisme en drugshandel.

IV. De kracht van het individu vrijmaken: een cruciale uitdaging van de opkomende internationale orde

85. Het voornaamste doel van bestuursinstellingen op alle niveaus is het bevorderen van menselijke beschaving. Het is moeilijk om aan dit doel te voldoen zonder de gedreven en verstandige, algehele deelname van de mensheid in het leven en de aangelegenheden van de gemeenschap.
86. Met een sterke nadruk op het opbouwen van instellingen en de ontwikkeling van een gemeenschap van naties, zijn internationale bestuurslichamen historisch gezien op afstand gebleven van het gedachtenleven en het hart van de mensen op de wereld. Door verschillende bestuurslagen gescheiden van het internationale speelveld en verward door de internationale

nieuwsgeving door de media, heeft de overweldigende meerderheid van de mensen nog geen affiniteit ontwikkeld met instellingen zoals de Verenigde Naties. Alleen die personen met een zekere toegang tot het internationale speelveld via kanalen als maatschappelijke organisaties, deel uitmakend van de zogenaamde 'civil society', lijken in staat zich met deze instellingen te kunnen identificeren.

87. Paradoxaal genoeg kunnen internationale instellingen zich niet tot een doelmatig en volwassen niveau van bestuur ontwikkelen en hun belangrijkste doel, het bevorderen van de menselijke beschaving verwezenlijken, als zij niet hun relatie van wederzijdse afhankelijkheid met de wereldbevolking erkennen en bevorderen. Een dergelijke erkenning zou een gunstige cyclus van vertrouwen en steun in beweging zetten die de overgang naar een nieuwe wereldorde in een stroomversnelling zou brengen.
88. De taken die de ontwikkeling van een wereldomvattende maatschappij met zich mee brengen, doen een beroep op dermate hoge capaciteiten zoals die nog nooit door de mensheid ten toon zijn gespreid. Het bereiken van deze hoogten vereist, dat ieder individu deelgenoot wordt van een enorme uitbreiding in toegang tot kennis. Internationale instellingen zullen erin slagen om het potentieel dat verborgen ligt in de wereldbevolking aan te boren naarmate hun uitoefening van gezag wordt gematigd door hun verplichting om vertrouwen, respect en werkelijke steun te winnen van degenen wiens handelen zij proberen te besturen en door openlijk en zo uitgebreid mogelijk met alle belanghebbenden in overleg te treden.
89. Individuen die vertrouwen in, en respect krijgen voor, deze instellingen, zullen op hun beurt hun nationale overheden verzoeken zowel hun politieke als hun economische steun aan de internationale orde uit te breiden. De internationale instellingen zullen, van hun kant, met vergrote invloed en macht beter in staat zijn verdere stappen te ondernemen voor de vestiging van een wettige en doelmatige wereldorde.
90. Samen met de maatregelen om haar structuur te versterken, dienen de Verenigde Naties initiatieven te ontplooien, waardoor de latente krachten die in alle mensen verborgen liggen, kunnen

worden vrijgemaakt voor de ondersteuning van dit bezielende proces. Met dit voor ogen zijn er enkele thema's met betrekking tot het versnellen van de vooruitgang van het individu en de samenleving, die speciale aandacht verdienen. Hierbij zijn er vier prioriteiten, die zo nauw zijn verbonden met de vooruitgang van beschaving, dat ze nadrukkelijk deel dienen uit te maken van de agenda van de Verenigde Naties: bevordering van economische ontwikkeling, bescherming van de mensenrechten, verbetering van de positie van de vrouw en het benadrukken van morele ontwikkeling.

A. Bevorderen van economische ontwikkeling

91. Economische ontwikkelingsstrategieën zoals die gedurende de laatste vijftig jaar zijn aangewend door de Verenigde Naties, de Wereldbank en een aantal regeringen, zijn ondanks hun oprechte ontwerp en uitvoering, ernstig tekort geschoten in hun streven. In een groot deel van de wereld is de kloof tussen de 'bezitters' en de 'niet-bezitters' groter geworden en versnelt nog steeds de hardnekkige inkomensongelijkheid. Sociale en maatschappelijke problemen zijn niet afgenomen. Misdaad en ziektes nemen zelfs niet alleen toe, maar raken ook dieper geworteld en moeilijker te bestrijden.
92. Deze mislukkingen kunnen tot een aantal factoren worden teruggebracht. Zij betreffen een misplaatste nadruk op grote projecten en bureaucratische overcentralisatie, een onrechtvaardige ruilvoet in de internationale handel, een doordringende corruptie, die zich overal heeft kunnen vestigen, de uitsluiting van vrouwen op alle niveaus van de besluitvorming, het algemene onvermogen ervoor te zorgen dat hulp de armen bereikt, en de afwending van middelen voor ontwikkeling naar aanschaf van oorlogsmaterieel.
93. Onbevooroordeelde beschouwing van deze factoren verraadt een gemeenschappelijke systematische en een fundamentele leemte in het huidig gangbare paradigma van economische ontwikkeling: materiële behoeften worden vaak benadrukt zonder rekening te houden met de geestelijke factoren en hun motiverende kracht.

94. Ontwikkeling dient niet te worden verward met de vestiging van een niet-duurzame consumptiemaatschappij. Werkelijke welvaart omvat zowel geestelijk als materieel welzijn. Voedsel, drank, onderdak en een zekere mate van materieel comfort zijn essentieel, maar de mens kan niet en zal nooit zijn voldoening vinden in deze noodzakelijkheden. Noch zal genoegdoening worden gevonden in de meer immateriële verworvenheden, zoals sociaal aanzien of politieke macht. Uiteindelijk zullen zelfs intellectuele verworvenheden onze diepste behoeften niet bevredigen.
95. Het is in de honger naar iets meer, iets boven onszelf, dat de werkelijkheid van de menselijke geest juist kan worden begrepen. Hoewel de geestelijke kant van onze aard wordt overschaduwd door de dagelijkse inspanningen teneinde materiële vooruitgang te boeken, kan onze behoefte aan het transcendente niet lang worden veronachtzaamd. Een duurzaam ontwikkelingsmodel dient zich derhalve zowel op het geestelijk streven als op de materiële behoeften en verlangens van de mens te richten.
96. Onderwijs en opvoeding is de beste investering in economische ontwikkeling. “De mens is de verheven Talisman. Gebrek aan een juiste opvoeding heeft hem evenwel ontnomen wat hij van nature bezit,” schrijft Bahá’u’lláh. “Beschouwt de mens als een mijn, rijk aan edelsten van onschatbare waarde. Alleen opvoeding kan de schatten ervan aan het licht doen komen, en de mensheid in staat stellen daarvan profijt te trekken.”(29) Onderwijs en opvoeding houden meer in dan alleen een proces van beheersing van een beperkte hoeveelheid kennis of het aanleren van een pakket levensvaardigheden. Onderwijs en opvoeding, die fundamentele vereisten zijn voor ontwikkeling, dienen ook het proces van kennisverwerving te instrueren, de ontplooiing van de krachten van verstand en rede te bevorderen en de leerling de onontbeerlijke morele eigenschappen bij te brengen.
97. Het is deze omvattende benadering van onderwijs en opvoeding, waardoor mensen in staat worden gesteld een bijdrage te leveren aan het creëren van rijkdom en de juiste verdeling ervan aan te moedigen.(30)

98. Ware rijkdom komt tot stand wanneer werk niet slechts wordt ondernomen als een middel om de kost te verdienen, maar ook als een manier om een bijdrage te leveren aan de samenleving. Wij zijn van oordeel, dat zinvol werk een basisbehoefte is van de menselijke ziel en als zodanig net zo belangrijk voor een goede ontwikkeling van het individu als voedszaam en gezond eten, schoon water en verse lucht zijn voor het fysieke lichaam.
99. Vanwege de geestelijk schadelijke aard van afhankelijkheid, zijn programma's die zich louter richten op verdeling van materiële rijkdommen op de lange duur gedoemd te mislukken. Verdeling van rijkdommen dient op een doelmatige en billijke manier te worden benaderd. Het moet in feite hecht worden geïntegreerd in het proces van welvaartsontwikkeling.
100. Wij doen de volgende aanbeveling aan het systeem van de Verenigde Naties voor het bevorderen van doeltreffender ontwikkeling.
  1. Een nadrukkelijke campagne te lanceren voor de implementatie van Agenda 21
101. Het actieplan dat tijdens de conferentie van de Verenigde Naties over Milieu en Ontwikkeling is opgesteld, omvatte een breed scala van gezichtspunten vanuit de georganiseerde samenleving, de zogenaamde 'civil society', en een reeks principes die niet sterk afwijken van degene die in deze verklaring worden besproken. Het is echter betreurenswaardig, dat de lidstaten maar weinig hebben gedaan om de maatregelen uit het actieplan te implementeren.
102. Als de doelstellingen van Agenda 21 dienen te worden aangepakt en verwezenlijkt, dan kan het noodzakelijk zijn tot vergrote inspanning over te gaan, vergelijkbaar in omvang en inzet met het Marshall-plan voor de wederopbouw van het naoorlogse Europa, hoewel verschillend van aard. In zo'n geval zou een beroep worden gedaan op de Bretton Woods-instellingen om een nadrukkelijke campagne te organiseren om de inspanningen voor nationale implementatie te bespoedigen. Een mandaat van deze aard kan alleen voortkomen uit een conferentie, vergelijkbaar met de eerste Bretton Woods bijeenkomsten vijftig jaar geleden,

gewijd aan een volledige herbezinning van deze instellingen. Het doel van deze herbezinning zou zijn de wereldbevolking voldoende hulpbronnen te verschaffen teneinde de implementatie van lokale initiatieven mogelijk te maken. Bovendien zou de conferentie zijn agenda kunnen verruimen en ook de dieperliggende kwesties van wereldwijde economische veiligheid aan te pakken door bestaande instellingen opnieuw te definiëren of nieuwe structuren in het leven te roepen.(31)

103. Indien succesvol, kunnen de functies van dit nieuwe apparaat ook worden uitgebreid met de coördinatie van de implementatie van de maatregelen, recentelijk vastgesteld tijdens de Sociale Top.

B. Bescherming van de fundamentele mensenrechten

104. Gedurende de vijf decennia sinds de oprichting van de Verenigde Naties is er een begrip gegroeid, dat de mensenrechten internationaal moeten worden erkend en beschermd willen vrede, maatschappelijke vooruitgang en economische welvaart kunnen worden gevestigd.
105. De basis voor internationale overeenstemming over de aard van de mensenrechten is de zeer belangrijke Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, aangenomen door de Verenigde Naties in 1948 en in twee internationale overeenkomsten uitgewerkt - het Internationale Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten en het Internationale Verdrag inzake Sociale, Economische en Culturele Rechten. Bovendien worden in een 75-tal andere conventies en verklaringen onder andere de rechten van vrouwen en kinderen, het recht op godsdienstvrijheid en het recht op ontwikkeling vastgelegd en bevorderd.
106. De huidige beleidsordering van de Verenigde Naties inzake mensenrechten heeft twee grote tekortkomingen: beperkte middelen voor een krachtige uitvoering en voortgangsevaluatie, en te weinig nadruk op de verantwoordelijkheden die alle rechten vergezellen.
107. De bekrachtiging van mensenrechten op internationaal niveau dient op een vergelijkbare wijze te worden behandeld als de

behandeling van militaire agressie onder een orderingsstructuur voor collectieve veiligheid. De schending van de mensenrechten in één land dient te worden beschouwd als de zorg van alle landen; krachtige handhavingsmechanismen moeten een gezamenlijk antwoord tot gevolg hebben van de zijde van de gehele internationale gemeenschap. Het vraagstuk wanneer en hoe in te grijpen teneinde mensenrechten te beschermen is moeilijker te beantwoorden. Krachtige naleving vereist, dat een hoge mate van wereldwijde overeenstemming bestaat ten aanzien van wat precies wordt bedoeld met flagrante en moedwillige schending.

108. Belangrijke stappen naar een wereldwijde consensus werden genomen tijdens het proces, dat leidde tot de Wereldconferentie over Mensenrechten in 1993, waar ondubbelzinnig werd bevestigd, dat mensenrechten universeel, onafscheidelijk en wederzijds afhankelijk zijn en het beëindigde het langslpende debat over het belang van burger- en politieke rechten in relatie tot sociale, economische en culturele rechten.⁽³²⁾ De resoluties van de conferentie bevestigden eveneens, dat mensenrechten moeten worden nageleefd ongeacht verschillen in achtergrond van ras, etnische oorsprong, religieus geloof of nationale identiteit. Zij omvatten de gelijkwaardigheid van man en vrouw, zij bevatten voor alle mensen wereldwijd dezelfde rechten van vrijheid tot onderzoek, informatie en godsdienstuitoefening, en zij omhelzen het recht van een ieder op basisbehoeften zoals voeding, onderdak en gezondheidszorg.⁽³³⁾ Nog verder reikend dan de noodzaak om tot consensus te komen over mensenrechten en de naleving ervan te bekrachtigen, is het belangrijk er een beter begrip van te verkrijgen dat ieder recht gepaard gaat met een overeenkomende verantwoordelijkheid.
109. Zo houdt bijvoorbeeld het recht als persoon voor de wet te worden erkend, de verantwoordelijkheid in om de wet te gehoorzamen - en om zowel de wet als het wettelijke systeem rechtvaardiger te maken. Evenzo brengt op het sociaal-economische vlak, het recht van ieder individu te huwen de verantwoordelijkheid met zich mee het gezin te ondersteunen, zijn of haar kinderen op te voeden en alle familieleden met respect te behandelen.⁽³⁴⁾ Het recht op werk kan niet worden gescheiden van de verantwoordelijkheid van de betreffende

persoon zijn plichten naar beste kunnen uit te voeren. In de breedste zin impliceert het begrip van ‘universele’ mensenrechten een verantwoordelijkheid ten aanzien van de mensheid als geheel.

110. Terwijl het aan het individu is om de verantwoordelijkheid op elk van deze terreinen te vervullen, is het uiteindelijk aan de internationale instellingen het betreffende mensenrecht te beschermen. Wij stellen drie maatregelen voor ten aanzien van onmiddellijke actie:

1. Versterken van het apparaat van de Verenigde Naties inzake toezicht, implementatie en voortgangsevaluatie

111. De organisatie van de Verenigde Naties voor de bewaking, implementatie en evaluatie van het naleven van de internationale afspraken door regeringen is niet adequaat. Het Centrum voor de Mensenrechten bestaat uit een zeer kleine professionele staf, die grote moeite heeft om de inspanningen te ondersteunen die erop toe moeten zien dat landen zich ook houden aan alle verdragen die ze hebben geratificeerd.

112. Wij zijn van mening dat de hulpmiddelen die aan dit centrum zijn toegewezen aanzienlijk dienen te worden verhoogd, als het in staat zou moeten zijn om zijn taken naar behoren te kunnen uitvoeren.

2. Wereldwijde ratificatie aanmoedigen van de internationale verdragen voor de mensenrechten

113. Aangezien ratificatie van de internationale verdragen voor de mensenrechten een verplichting schept voor de lidstaten, zij het dat deze in de praktijk niet afdwingbaar is, zouden de Secretaris-Generaal en alle lichamen van de Verenigde Naties iedere gelegenheid kunnen overwegen om lidstaten aan te moedigen in deze te handelen. Een strak tijdschema uitzetten voor de universele ratificatie zou zelfs een inspirerend doel kunnen zijn voor de Algemene Vergadering.

3. Respect zeker stellen voor de controlerende organen van de Verenigde Naties betrokken bij mensenrechten

114. Aangezien het mandaat van de instanties die de mensenrechten moeten bewaken van een zeer gewichtige aard is, dienen de Verenigde Naties bijzondere aandacht te besteden aan het beeld, dat deze instanties als gevolg van hun structuur en processen oproepen en evenzo handelingen te overwegen waardoor compromitterende situaties kunnen worden verholpen.
115. Wij geloven, dat het verstandig zou zijn om tijdens de benoemingsprocedure de kwalificaties te onderzoeken van lidstaten die kans hebben gekozen te worden en elke lidstaat die de internationale verdragen nog niet geratificeerd heeft, uit te sluiten van verkiezing voor lidmaatschap van de Commissie van de Rechten van de Mens en andere controlerende instanties. Ofschoon deze lidstaten nog altijd in staat zijn om volledig deel te nemen aan besprekingen, zou het de Verenigde Naties beschermen tegen mogelijk beschamende en compromitterende situaties.
116. Wij zijn ook van mening dat er één enkele uitzondering gerechtvaardigd is op de bovengenoemde regel. Lidstaten die niet zijn onderworpen aan onderzoek door de Verenigde Naties en die voldoende bescherming bieden voor de mensenrechten binnen hun grondwet, maar niet in staat zijn geweest het ratificatieproces te voltooien vanwege interne politieke redenen, zouden niet uitgesloten moeten worden van verkiezing voor opvallende posten.
117. Tenslotte lijkt het ook verstandig om lidstaten die de internationale verdragen hebben geratificeerd, maar voor wie onderzoeken lopen vanwege grove schendingen van de mensenrechten, te diskwalificeren van verkiezingen voor functies van de conferenties en andere bijeenkomsten van de Commissie van de Rechten van de Mens. Dit zal een wijdverspreid beeld voorkomen, als ware het gerechtelijke handelen een schijnvertoning.

C. Verbetering van de positie van vrouwen

118. Het oprichten van een vredige en duurzame wereldbeschaving zal onmogelijk zijn zonder de volledige deelname van vrouwen op ieder vlak van het menselijk handelen.(35) Ofschoon deze stelling steeds bredere ondersteuning vindt, bestaat er een opmerkelijk verschil tussen de verstandelijke acceptatie en de uitvoering ervan.
119. Het is tijd, dat de instellingen van de wereld die voornamelijk uit mannen bestaan, hun invloed gebruiken om de systematische deelname van vrouwen te bevorderen, niet uit minzaamheid of vermeende zelfopoffering, maar als een daad die wordt gemotiveerd door het geloof, dat de bijdragen van vrouwen nodig zijn voor de vooruitgang van de samenleving.(36) Pas als de bijdragen van vrouwen op hun waarde worden geschat, zullen deze worden geselecteerd en verweven in het weefsel van de samenleving. Het resultaat zal een vrediger, gebalanceerdere, rechtvaardiger en welvarender beschaving zijn.(37)
120. De duidelijke biologische verschillen tussen de seksen behoren geen oorzaak te zijn voor ongelijkwaardigheid of verdeeldheid. Zij zijn veeleer elementen van een aanvullende aard. Indien de rol van vrouwen als moeders op hun juiste waarde wordt geschat, dan zal hun werk bij het grootbrengen en opvoeden van kinderen gerespecteerd en op juiste wijze worden beloond. Het inzicht zou ook erkenning moeten verkrijgen, dat het krijgen van kinderen iemands leiderschapsvaardigheden niet vermindert of iemands intellectuele, wetenschappelijke of creatieve vermogens aantast. Het kan zelfs een verrijking zijn.
121. Wij zijn van mening, dat vooruitgang op een paar beslissende fronten de grootste weerslag zou hebben op de vooruitgang van de vrouw. Wij delen de volgende gezichtspunten, welke de grondslag vormen voor verderop genoemde aanbevelingen.
122. Allereerst en bovenal, moet geweld tegen vrouwen en meisjes, één van de meest schaamteloze en wijdverspreide schendingen van de mensenrechten, worden uitgeroeid. Geweld is een gegeven geweest voor vele vrouwen over de gehele wereld, ongeacht hun ras, klasse of opleiding. In vele maatschappijen

zijn vrouwen gemakkelijke mikpunten van woede en frustratie vanwege traditionele opvattingen dat vrouwen minderwaardig of tot last zijn. Zelfs strenge juridische middelen en krachtige dwangmaatregelen zullen weinig effect hebben, totdat deze worden ondersteund door een grondige verandering in de houding van mannen. Vrouwen zullen niet veilig zijn, totdat een nieuw maatschappelijk bewustzijn inburgert - een bewustzijn, als gevolg waarvan zelfs al een uitdrukking van een houding van neerbuigende minzaamheid jegens vrouwen, laat staan enige vorm van fysiek geweld, aanleiding zou zijn voor diepe schaamte.

123. Ten tweede blijft het gezin de hoeksteen van de samenleving, en gedrag dat daar wordt waargenomen en aangeleerd, zal zich vertalen naar interacties op alle niveaus van de samenleving. Daarom dienen de leden van de institutie 'het gezin' een grondige verandering te ondergaan, zodat de principes van gelijkwaardigheid van vrouw en man worden eigen gemaakt. Als bovendien de banden van liefde en eenheid de familierelaties aanéensmeden, zal de weerklank naar buiten merkbaar zijn en de samenleving als geheel beïnvloeden.
124. Ten derde, hoewel het algehele doel van iedere samenleving de opvoeding en opleiding van al haar leden dient te zijn, is in deze fase van de geschiedenis de behoefte aan opvoeding en opleiding van vrouwen en meisjes het grootst.(38) Gedurende meer dan twintig jaar hebben studies consequent vastgesteld, dat van alle mogelijke investeringen, de opvoeding en opleiding van meisjes het hoogste rendement genereert in termen van sociale ontwikkeling, armoedebestrijding en de vooruitgang van de gemeenschap.(39)
125. Ten vierde dient de wereldwijde dialoog over de rol van mannen en vrouwen de erkenning te bevorderen van de intrinsiek aanvullende aard van de twee seksen. Want de verschillen tussen hen zijn een natuurlijke bevestiging van de noodzaak tot samenwerking tussen mannen en vrouwen, waardoor hun vermogens voor de vooruitgang van beschaving tot bloei kunnen komen, niet minder dan dat dit voor het voortbestaan van de menselijke soort noodzakelijk is. Deze dialoog dient de historische krachten in ogenschouw te nemen die geleid hebben

tot de onderdrukking van vrouwen en de nieuwe maatschappelijke, politieke en geestelijke werkelijkheden onderzoeken die vandaag de dag onze beschaving grondig hervormen.

126. Als startpunt voor deze dialoog bieden wij deze analogie aan uit de bahá'í-geschriften: “De wereld der mensheid heeft twee vleugels, één is de vrouw en de ander de man. Pas wanneer beide vleugels gelijkwaardig ontwikkeld zijn kan de vogel vliegen. Indien één vleugel zwak blijft, is de vlucht onmogelijk.”(40) In aanvulling hierop, stellen wij de volgende drie specifieke maatregelen voor.

1. Vergroten van de vrouwelijke deelname in delegaties van lidstaten

127. Wij doen de aanbeveling, dat lidstaten worden aangemoedigd om meer vrouwen te benoemen voor ambassadeursfuncties of vergelijkbare diplomatieke posten.

2. Universele ratificatie aanmoedigen van de internationale conventies die de vrouwenrechten beschermen en die hun status verbeteren

128. Net zoals in het geval van de internationale verdragen voor de mensenrechten zouden de Secretaris-Generaal en alle lichamen van de Verenigde Naties iedere gelegenheid moeten benutten om lidstaten aan te moedigen over te gaan tot ratificatie van de conventies en protocollen die de vrouwenrechten beschermen en hun vooruitgang nastreven.

3. Vooruit plannen van de implementatie van het Platform voor Actie van Beijing.

129. De verklaring Toekomstgerichte Strategieën, aangenomen tijdens de conferentie van Nairobi was erg moedig en sprak tot de verbeelding, maar haar implementatie was nogal weinig doeltreffend.(41) Wij zijn van mening dat uit deze ongelukkige ervaring een les moet worden geleerd en dat nadrukkelijke plannen dienen te worden gemaakt om zeker te zijn, dat het

Platform voor Actie welke de conferentie van Beijing opgeleverd heeft, niet hetzelfde lot ondergaat.

130. Wij stellen voor dat een controlesysteem wordt opgericht, dat voortgangsrapporten samenstelt betreffende de implementatie van de maatregelen die werden aangenomen en deze jaarlijks aan de Algemene Vergadering presenteert, met nadruk op de twintig landen boven en onder aan de lijst wat betreft de naleving ervan.

D. Benadrukken van morele ontwikkeling

131. Het integratieproces van de mensen in steeds groter wordende groepen is, hoewel door cultuur en geografie beïnvloed, grotendeels bepaald door religie, de krachtigste drijfveer voor het veranderen van menselijke houdingen en gedrag. Met religie bedoelen wij echter het essentiële fundament of de werkelijkheid van religie, niet de dogma's en blinde navolging, die het steeds verder hebben aangetast en die de oorzaak zijn van haar verval en teloorgang.
132. In de woorden van 'Abdu'l-Bahá: "Materiële beschaving is gelijk een lichaam. Ongeacht hoe oneindig gracieus, elegant en mooi deze ook is, ze is dood. Goddelijke beschaving is als de geest, en het lichaam krijgt haar leven van de geest. ... Zonder de geest is de wereld van de mensheid levenloos."(42)
133. De opvatting van het bijbrengen van een bepaalde moraal of van waarden kan controversieel zijn, vooral in deze tijd van humanistisch relativisme. Niettemin geloven wij stellig, dat er een gemeenschappelijke serie waarden bestaat, welke niet meer worden erkend door hen die de kleine verschillen in de praktijk van religie of cultuur overdrijven voor politieke doeleinden.(43) Deze fundamentele deugden, welke in alle geestelijke gemeenschappen worden gedoceerd, vormen het basiskader voor morele ontwikkeling.
134. Overdenking van de overeenkomsten die inherent zijn aan alle grote religieuze en morele systemen in de wereld, maakt duidelijk, dat ze allemaal eenheid, samenwerking en harmonie tussen de mensen omarmen, dat ze richtlijnen neerleggen voor verantwoord gedrag, en dat ze de ontwikkeling van deugden

stimuleren die het fundament vormen voor een vertrouwensbasis en interacties op principiële grondslag.(44)

1. Het bevorderen van de ontwikkeling van leerplannen voor morele opvoeding op scholen

135. Wij bepleiten een universele campagne voor het bevorderen van morele ontwikkeling. Eenvoudig gezegd, dient deze campagne plaatselijke initiatieven over de hele wereld aan te moedigen en te ondersteunen om een morele dimensie toe te voegen aan de opvoeding van kinderen. Het kan nodig zijn conferenties te houden, relevant materiaal te publiceren, en vele andere ondersteunende activiteiten te ontplooien, die alle een degelijke investering beteken in een toekomstige generatie.
136. Deze campagne voor morele ontwikkeling zou met enkele eenvoudige grondregels kunnen beginnen. Bijvoorbeeld, rechtschapen gedrag, betrouwbaarheid en eerlijkheid zijn de basis voor stabiliteit en vooruitgang, onbaatzuchtigheid zou ieder menselijk streven moeten leiden, zodat oprechtheid en achting voor de rechten van anderen volledig onderdeel zullen vormen van ieders persoonlijk handelen, dienstbaarheid aan de mensheid is de ware bron van geluk, eer en zingeving in het leven.
137. Wij geloven ook, dat de campagne slechts succes zal hebben naar de mate waarin inspanningen steunen op de kracht van religie. De doctrine van de scheiding tussen religie en staat mag niet worden gebruikt als een schild om deze heilzame invloed te weerhouden. Religieuze gemeenschappen zouden juist moeten worden ingeschakeld als samenwerkingspartners voor dit belangrijke initiatief.
138. Eenmaal op gang gebracht, zal deze campagne een proces versnellen van versterking van de individuele mens die grondige verandering zal aanbrengen in de manier waarop mensen, ongeacht hun economische klasse, sociale positie, etnische achtergrond of ras of geloof, met hun gemeenschap omgaan.

V. Een keerpunt voor alle naties: een oproep aan wereldleiders

139. We hebben een keerpunt bereikt in de vooruitgang van de naties.
140. “De eenwording van de gehele mensheid is het waarmerk van het stadium dat de menselijke samenleving thans nadert. Eenheid van gezin, van stam, van stad-staat en natie zijn achtereenvolgens beproefd en bereikt. Wereldeenheid is het doel waarnaar een gekwelde mensheid streeft. Het bouwen van naties is ten einde. De onafscheidelijk aan staatsgezag verbonden anarchie nadert haar hoogtepunt. Een volwassen wordende wereld moet deze afgod prijsgeven, de eenheid die alle mensen tot één geheel moet samensmeden erkennen, en eens en voor al het mechanisme oprichten dat het beste dit fundamentele levenbeginsel kan belichamen.”(45)
141. Meer dan een eeuw geleden, leerde Bahá’u’lláh dat er slechts één God is, dat de menselijke soort één is en dat alle wereldreligies stadia vertegenwoordigen in de openbaring van Gods wil en doel voor de mensheid. Bahá’u’lláh kondigde de komst aan van de tijd, voorzeggd in de geschriften van de gehele wereld, wanneer de mensheid eindelijk getuige zal zijn van de vereniging van alle volkeren in een vredige en geïntegreerde samenleving.
142. Hij zei, dat de bestemming van de mens niet slechts in de vestiging van een in materieel opzicht welvarende samenleving ligt, maar ook in de opbouw van een mondiale beschaving, waarin individuen worden aangemoedigd als ethische wezens te handelen, die hun ware aard begrijpen en die in staat zijn naar een grotere vervulling te groeien die door geen enkele mate van materiële overvloed alleen kan worden verschaft.
143. Bahá’u’lláh was ook een van de eersten die met de uitdrukking ‘nieuwe wereldorde’ kwam om de grootse veranderingen in het politieke, sociale en religieuze leven van de wereld te beschrijven. “Men kan de tekenen van dreigende ontredde en chaos nu waarnemen, aangezien de bestaande orde betreurenswaardig gebrekkig blijkt te zijn”, schreef Hij.

“Spoedig zal de huidige orde worden opgerold en een nieuwe in haar plaats worden uitgespreid.(46)

144. Met dit doel gaf Hij een opdracht aan zowel de leiders als aan de leden van de samenleving. “Men beroeme zich er niet op zijn vaderland lief te hebben, maar stelle er een eer in de gehele wereld lief te hebben. De aarde is slechts één land, waarvan alle mensen de burgers zijn.”(47)
145. Boven alles dienen leiders van de volgende generatie te worden gemotiveerd door een oprechte wens dienstbaar te zijn aan de gehele gemeenschap en te begrijpen, dat leiderschap een verantwoordelijkheid is, niet een pad dat leidt tot privileges. Sinds te lang werd leiderschap door zowel leiders als volgelingen begrepen als een machtsmiddel over anderen. Deze tijd vraagt echter om een nieuwe definitie van leiderschap en een nieuw type leider.(48)
146. Dit is vooral waar binnen het internationale speelveld. Om een gevoel van hoop te vestigen, vertrouwen te winnen en het hart van de mensen van de wereld te doordringen van een diepe affiniteit voor de instellingen van de internationale orde, dienen deze leiders hun eigen handelen in overweging te nemen.
147. Door middel van een onbesmette staat van persoonlijke integriteit zouden zij moeten helpen het geloof en vertrouwen in de regeringen terug te winnen. Zij dienen de vertegenwoordigers te zijn van de eigenschappen eerlijkheid, nederigheid en oprechte bedoeling wanneer zij naar de waarheid van een situatie zoeken. Zij dienen zich te houden aan, en te worden geleid door principes, aldus handelend overeenkomstig hetgeen de lange termijn belangen van de gehele mensheid het beste behartigt.
148. “Laat uw blik veeleer de wereld omvatten in plaats van beperkt te blijven tot uw eigen ik”, schreef Bahá’u’lláh. “Houdt u niet bezig met uw eigen belangen; laat uw denken gericht zijn op hetgeen de mensheid geluk en welzijn brengt, en hart en ziel der mensen heiligt.”(49)

Noten

1. Boutros-Ghali, Boutros. 1992. An Agenda for Peace: Peace-making and Peace-keeping. Rapport van de Secretaris-Generaal overeenkomstig de door de Veiligheidsraad aangenomen verklaring, 31 januari, New York: Verenigde Naties.
2. De preambule van het handvest van de Verenigde Naties is beslist een van de meest geïnspireerde teksten uit de geschiedenis van menselijk bestuur:

WIJ, DE VOLKEN VAN DE VERENIGDE NATIES,
VASTBESLOTEN

komende geslachten te behoeden voor de gesel van de oorlog, die tweemaal in ons leven onnoemelijk leed over de mensheid heeft gebracht, en

opnieuw ons vertrouwen te bevestigen in de fundamentele rechten van de mens, in de waardigheid en de waarde van de menselijke persoon, in gelijke rechten voor mannen en vrouwen, alsmede voor grote en kleine naties, en

omstandigheden te scheppen waaronder gerechtigheid, alsmede eerbied voor de uit verdragen en andere bronnen van internationaal recht voortvloeiende verplichtingen kunnen worden gehandhaafd, en

sociale vooruitgang en hogere levensstandaarden in grotere vrijheid te bevorderen,

EN TE DIEN EINDE

verdraagzaamheid te betrachten en in vrede met elkander te leven als goede naburen, en onze krachten te bundelen ter handhaving van de internationale vrede en veiligheid, en door het aanvaarden van beginselen en het invoeren van methodes te verzekeren, dat wapengeweld niet zal worden gebruikt behalve in het algemeen belang, en gebruik te maken van internationale instellingen voor de bevordering van de economische en sociale vooruitgang van alle volken,

HEBBEN BESLOTEN ONZE INSPANNINGEN TE VERENIGEN OM
DEZE DOELEINDEN TE VERWEZENLIJKEN.

Dienovereenkomstig hebben onze onderscheiden regeringen, door tussenkomst van hun in de stad San Francisco bijeengekomen vertegenwoordigers, die hun volmachten hebben overgelegd, welke in goede orde zijn bevonden, overeenstemming bereikt over dit handvest van de Verenigde Naties en richten zij hierbij een internationale organisatie op, die de naam zal dragen van de Verenigde Naties.

Verenigde Naties. 1994. *Handvest van de Verenigde Naties en Statuten van het Internationaal Gerechtshof*. Afdeling voorlichting van de Verenigde Naties. DPI/511 - 93243 - April 1994 - 40M.

3. De Wereldbank. 1994. *World Development Report*. blz. 162 - 163. (Oxford: Oxford University Press.)
4. Er is recent een aantal voorstellen gedaan die de noodzaak van veranderingen binnen de organisatie van de Verenigde Naties bespreken aangaande bepaalde aandachtsgebieden. *Our Common Future*, het rapport van de Wereldcommissie voor milieu en ontwikkeling stelde bijvoorbeeld een aantal veranderingen voor zoals de oprichting van een speciale VN 'Raad voor duurzame ontwikkeling' ter coördinatie van VN actie bij het bevorderen van ontwikkeling onder bescherming van het milieu. De World Commission on Environment and Development (Wereldcommissie voor milieu en ontwikkeling), *Our Common Future*. (Oxford: Oxford University Press, 1987.)

Zo ook het rapport van de Commissie Brandt, "Common Crisis North-South: Cooperation for World Recovery" (Gemeenschappelijke noord-zuid crisis: samenwerking voor het herstel van de wereld) dat voorstellen doet op de kritieke terreinen van financiën, handel en energie, daar deze de noord-zuid evenwicht verstoren.

De Commissie Brandt, *Common Crisis North-South: Co-operation for World Recovery*. (London: Pan Books, 1983.)

De literatuur die uitgebreide veranderingen binnen de Verenigde Naties voorstelt is ook enorm en groeit gestaag vooral bij de voorbereiding op de 50^e verjaardag van de Verenigde Naties. De eerste grote en serieuze revaluaties van de Verenigde Naties begonnen in 1950 bij de voorbereiding van de 10^e verjaardag van het Handvest. In dit kader kan de publikatie in 1958 van *World Peace Through World Law (Wereldvrede door wereldwetgeving)* van Louis B. Sohn en Genville Clark, dat een van de

eerste gedegen voorstellen was voor de afschaffing van het vetorecht, als een mijlpaal beschouwd worden. Genville Clark en Louis B. Sohn, *World Peace Through World Law*. (Cambridge, Mass.: Harvard University Press, 1966.)

Recentere voorstellen komen van het Stockholm-initiatief, dat een algemene visie geeft over hetgeen gedaan zou kunnen worden om de Verenigde Naties te versterken, tot het recente *United Nations: a Working Paper for Restructuring* van Harold Stassen, dat een voorstel doet om het VN Handvest artikel voor artikel te herschrijven. Benjamin Ferencz laatste boek, *New Legal Foundations for Global Survival* geeft een serie praktische en wettelijk georiënteerde voorstellen voor verandering gebaseerd op de premisse dat landen, volken en individuen vrij moeten zijn om hun doelen na te streven op welke manier zij maar willen, mits het niet de fundamentele mensenrechten van anderen om in vrede en waardigheid te leven, dwarsboomt of te niet doet.

Het Stockholm-initiatief voor mondiale veiligheid en bestuur 1991. *Common Responsibility in the 1990's. (Gezamenlijke verantwoordelijkheid in de jaren 90.)* (Stockholm: Kantoor van de Minister-president, Stockholm, Zweden.)

Harold Stassen, *United Nations: a Working Paper for Restructuring*. (Minneapolis: Learner Publications Company, 1994.)

Benjamin Ferencz, *New Legal Foundations for Global Survival* (Oceana Publications, 1994)

5. De Commission on Global Governance *Our Global Neighborhood*, (New York: Oxford University Press, 1995.)
6. Vele denkers hebben de werkelijkheid van eenheid erkend en haar gevolgen voor de ontwikkeling van de menselijke samenleving begrepen, zoals paleontoloog Richard Leaky: “Wij zijn één soort, één volk. Ieder individu op deze aarde is lid van de ‘homo sapiens’ en de geografische variaties die wij tussen de mensen zien zijn eenvoudig biologische nuances op het basisthema. Het menselijke vermogen tot cultuur komt op zeer uiteenlopende en kleurrijke wijze tot uitdrukking. De vaak erg grote verschillen tussen die culturen moeten niet als scheidslijnen tussen mensen beschouwd worden. Culturen moeten in plaats daarvan opgevat worden voor

wat zij eigenlijk zijn: de ultieme verklaring dat ze tot de menselijke soort behoren.”

Richard E. Leaky en Rodger Lewin, *Origins: What new discoveries reveal about the emergence of our species and its possible future*. (New York: Dutton, 1977.)

In het algemeen bieden de geschriften van Shoghi Effendi een grondige en uitgebreide uiteenzetting van het concept van de eenheid der mensheid. Een korte samenvatting van het concept zoals Bahá'ís het zien kan gevonden worden in *The World Order of Bahá'u'lláh* (Wilmette, Ill.: Bahá'í Publishing Trust, 1938.) blz. 42-43.

7. Wij zijn niet de enigen die dit voorstel doen. De Commission on Global Governance schrijft in *Our Global Neighborhood*: “Onze aanbeveling is dat de Algemene Vergadering akkoord moet gaan een wereldconferentie over bestuur te beleggen in 1998 en dat de aldaar gedane besluiten geratificeerd en uitgevoerd moeten worden rond het jaar 2000.”

Het rapport van de Commission on Global Governance *Our Global Neighborhood*, (New York: Oxford University Press, 1995.) blz. 351.

8. Twee veel gebruikte kreten illustreren dit principe. “Small is beautiful (Klein maar fijn)”, een kreet uit de begin jaren '70 als een economisch principe, is ook van toepassing op bestuur. Schumacher legt uit: “Bij de menselijke aangelegenheden schijnt er altijd de noodzaak te zijn van minstens twee gelijktijdige zaken, die op het eerste gezicht onverenigbaar lijken en elkaar uitsluiten. Wij hebben altijd zowel vrijheid als orde nodig. Wij hebben de vrijheid nodig van vele en vele kleine autonome eenheden en tegelijkertijd de ordelijkheid van grootschalige, mogelijk wereldwijde eenheid en coördinatie.”

Schumacher, E.F. *Small is beautiful: Economics as if People Mattered* (New York: Harper and Row, 1973.) blz. 65.

“Think globally, act locally (Denk mondiaal, handel lokaal), een slogan die door de milieu activisten en aanhangers van gemeenschapsontwikkeling werd gepromoot, legt het perspectief vast waarmee de noodzaak voor een alles en wereldomvattende coördinatie zorgvuldig wordt afgewogen tegen de noodzaak van lokale en nationale autonomie

9. “Verre van het omverwerpen van de bestaande grondslag van de maatschappij te beogen, streeft [een systeem van wereldbestuur] ernaar haar basis te verbreden, haar instellingen om te vormen op een wijze die in overeenstemming is met de behoeften van een voortdurend veranderende wereld. Het kan nooit met gewettigde loyaliteit in strijd komen, en evenmin essentiële banden ondermijnen. Het doel ervan is niet om de vlam van een gezonde en verstandige vaderlandsliefde in het hart van de mensen te verstikken, en evenmin om het systeem van nationale autonomie af te schaffen dat zo noodzakelijk is als men het kwaad van overmatige centralisatie wil vermijden. Het gaat niet voorbij aan de verscheidenheid van etnologische oorsprong, van klimaat, van geschiedenis, van taal en traditie, van denkwijze en gewoonten, die de volkeren en naties van de wereld onderscheiden, en tracht deze ook niet te onderdrukken. Het vergt echter een bredere vorm van trouw, een ruimer streven dan het mensdom ooit heeft beziend. Het vereist het ondergeschikt maken van nationale impulsen en belangen aan de dwingende aanspraken van een verenigde wereld. Het wijst aan de ene kant overmatige centralisatie af en verwerpt aan de andere kant alle pogingen tot uniformiteit. .”

Shoghi Effendi, *The World Order of Bahá'u'lláh*. geciteerd in *De belofte van wereldvrede* (Stichting Bahá'í Literatuur, Den Haag, 1985) blz. 19.

10. In de jaren dertig schetste Shoghi Effendi die toen de wereldwijde Bahá'í-gemeenschap leidde enkele functies en verantwoordelijkheden van een toekomstige mondiaal wetgevende macht. Hij schreef onder meer: “... een mondiaal wetgevende macht, waarvan de leden als de gevolmachtigden van de gehele mensheid, ... wetten zullen uitvaardigen welke noodzakelijk zijn om het leven te ordenen, aan de behoeften te voldoen en de verhouding tussen alle rassen en volkeren onderling in goede banen te leiden.”

Shoghi Effendi, *The World Order of Bahá'u'lláh*. (Wilmette, Ill.: Bahá'í Publishing Trust. 1974) blz. 203

Dit standpunt wordt gedeeld door geleerden als Jan Tinbergen, winnaar van de Nobel prijs voor economie, die beweerde dat “De problemen van de mensheid niet langer meer door nationale regeringen opgelost kunnen worden. Wat nodig is, is een wereldregering. Dit kan het beste bereikt worden door het systeem van de Verenigde Naties te versterken.”

Verenigde Naties Ontwikkelings Programma (UNDP). Human Development Report 1994. *Global Governance for the 21st Century* (New York: Oxford University Press.) p.88.

11. Bahá'í International Community. Voorstellen aan de Verenigde Naties voor revisie van het Handvest. 23 mei 1955
12. In al Zijn geschriften gebruikt Bahá'u'lláh de termen “orde”, “wereldorde” en “nieuwe wereldorde” op consistente wijze om de voortdurende en ingrijpende opeenvolging van veranderingen in het politieke, sociale en religieuze leven van de wereld te beschrijven. In de late zestiger jaren van de negentiende eeuw schreef Hij: “Het evenwicht in de wereld is verstoord door de vibrerende invloed van deze grootste, deze nieuwe Wereldorde. In het geregelde leven van de mensheid is een ommekeer teweeggebracht door de werking van dit unieke, dit wonderbaarlijke Stelsel - zoals het oog der stervelingen nooit heeft aanschouwd.”

Bahá'u'lláh, *Kitáb-i-Aqdas*, geciteerd in *Bloemlezing uit de geschriften van Bahá'u'lláh*. (Den Haag, Stichting Bahá'í Literatuur, 1979) blz. 85.

13. Abdu'l-Bahá, *The Secret of Divine Civilization*. Vert. Marzieh Gail. (Wilmette, Ill.: Bahá'í Publishing Trust. 1957.) blz. 24.
14. Onderzoeksinstituut van de VN voor de sociale ontwikkeling (UNRISD), *States of Disarray: The social effects of globalisation*. (London: KPC Group. 1995) blz. 106-109.
15. Er zijn veel wegen die zo'n commissie, of zelfs de wereldwetgevende macht zelf, zou kunnen bewandelen om eerlijke en juiste grenzen voor alle naties vast te stellen. Maar hoe ontmoedigend de opdracht ook mag lijken, toch is het een belangrijk onderdeel van de opbouw van een nieuwe orde. 'Abdu'l-Bahá schreef: “Ware beschaving zal haar vaandel ontplooien in het hart van de wereld, wanneer een zeker aantal nobele en bezielde heersers — stralende voorbeelden van toewijding en vastberadenheid — zich vastbesloten en met helder inzicht, zal verheffen voor het geluk en het welzijn der gehele mensheid om universele vrede te stichten. Zij moeten de vrede tot onderwerp van algemene beraadslaging maken en trachten met alle hun ter beschikking staande middelen een wereldstatenbond op te richten. zij moeten een bindend verdrag sluiten en een verbond oprichten, waarvan de bepalingen reëel, onschendbaar en duidelijk omschreven zullen zijn. Zij moeten dit verdrag aan de wereld bekendmaken en hiervoor de goedkeuring

van alle mensen verkrijgen. Deze verheven en nobele onderneming — de ware bron van vrede en welzijn van de gehele wereld — moet als een heilige zaak worden beschouwd door allen die de aarde bewonen. Alle krachten van de mensheid moeten worden gemobiliseerd om de duurzaamheid en bestendigheid van dit Allergrootste Verbond te verzekeren. In dit alomvattende Verdrag moeten de beperkingen en de grenzen van iedere staat duidelijk worden vastgesteld, de grondbeginselen waarop de onderlinge verhoudingen van de regeringen berusten worden vastgelegd en alle internationale verdragen en verplichtingen duidelijk worden geregeld. Eveneens moet de sterkte van de bewapening van iedere regering strikt worden beperkt, immers iedere staat die vrij is zich op een oorlog voor te bereiden en zijn militaire macht uit te breiden, zal het wantrouwen van de andere staten opwekken. Dit plechtige verdrag moet op zulk een hecht fundament berusten, dat iedere regering die later één van de bepalingen overtreedt, door de wereld tot onderwerping zal worden gebracht. Ja, de gehele mensheid zou als één geheel moeten besluiten met alle beschikbare macht deze regering te vernietigen. Wordt dit machtigste geneesmiddel op het zieke lichaam van de wereld toegepast, dan zal het zeker van zijn ziekten genezen en voorgoed veilig en gezond blijven.

‘Abdu’l-Bahá, *The Secret of Divine Civilisation*. (Wilmette, Ill.: Bahá’í Publishing Trust, 1957) blz. 64-65

16. Volgens een recent artikel in *The New York Times*, zijn de bijdragen voor charitatieve doeleinden in de Verenigde Staten in 1994 met 3,6 % gestegen tot \$ 130 miljard.

Karen W. Arenson, “Bijdrage aan charitatieve doeleinden steeg met 3,6 % in 1994, zegt de filantropische stichting”, *The New York Times*, Donderdag 25 mei 1995, sec.A, blz. 22.

17. “Met betrekking tot de gehele kwestie van een internationale taal.... Wij zien er als bahá’ís met verlangen naar uit dat een universele hulptaal zo spoedig mogelijk wordt aangenomen. Wij zijn geen voorstander van een bepaalde taal om deze functie te vervullen. Wanneer de regeringen van de wereld het eens worden over een bestaande taal, of over een nieuw ontworpen taal voor internationaal gebruik, zullen wij dit van harte ondersteunen omdat wij ernaar verlangen dat deze stap in de eenwording van het menselijk ras zo spoedig mogelijk wordt gezet.”

Shoghi Effendi, *Directives of the Guardian*. (Wilmette, Ill.: Bahá'í Publishing Trust, 1957) blz. 39

Bij het doen van dit voorstel willen wij de aandacht vestigen op de term “hulp”. De Bahá'í leringen waarderen en bevorderen culturele diversiteit, niet uniformiteit. Op dit moment in de geschiedenis voorzien wij dan ook niet dat een enkele taal wereldwijd opgelegd moet worden. Wat wij ons eerder voorstellen is dat de mensen en landen hun eigen plaatselijke en nationale talen behouden terwijl zij tegelijkertijd aangemoedigd worden een universele hulptaal te leren. Zo een universele hulptaal zal uiteindelijk zeker als een verplicht vak op alle scholen van de wereld geleerd moeten worden. Maar dit zou op geen enkele wijze afbreuk moeten doen aan de rechtmatige weergaven van nationale en plaatselijke taalkundige en culturele diversiteit.

18. “De dag nadert waarop alle volkeren der wereld één wereldtaal en één **gezamenlijk** schrift zullen hebben aangenomen.” schreef Bahá'u'lláh tegen het einde van de 19e eeuw. “Wanneer dit bereikt is, zal iemand waarheen hij ook reist, het gevoel hebben zijn eigen huis binnen te gaan. “

Bahá'u'lláh, *Bloemlezing uit de Geschriften van Bahá'u'lláh*. (Den Haag, Stichting Bahá'í Literatuur, 1979) blz. 148

19. In een ‘speciale bijdrage’ aan het Human Development Report van 1994, merkt James Tobin, winnaar van de Nobel prijs 1981 voor economie, op dat ‘een enkele, bestendige munt’, veel, zo niet alle beroering die veroorzaakt wordt door de enorme omvang van valutaspeculatie op de wereldmarkten van vandaag, zou wegnemen. Hij stelt voor om als een tussenmaatregel een ‘internationale uniforme belasting’ te heffen op transacties van vreemde valuta, aangezien een enkele wereldmunt waarschijnlijk nog ver van ons af staat.

VN Ontwikkelingsprogramma (UNDP). Human Development Report 1994. *A Tax on International Currency Transactions*. (New York: Oxford University Press.) p.70.

20. Het principe van collectieve veiligheid is meer dan een eeuw geleden door Bahá'u'lláh geopperd in brieven aan koningen en heersers van de wereld: “Verenigt u, o koningen der aarde, want daardoor zal de storm van verdeeldheid onder u bedaren en zullen uw volkeren rust vinden, indien gij behoort tot hen die begrijpen. Mocht één uwer de wapenen tegen een ander

opnemen, staat dan allen tegen hem op, want dit is niet anders dan onmiskenbare gerechtigheid.”

Bloemlezing uit de Geschriften van Bahá'u'lláh. (Den Haag, Stichting Bahá'í Literatuur, 1979) blz. 150

21. Het rapport van de onafhankelijke werkgroep voor de toekomst van de Verenigde Naties. *The United Nations in its Second Half Century.* (Yale University Press Service, 1995) blz. 16.
22. Glenview Foundation, *The Stassen Draft Charter for a New United Nations to Emerge from the Original, to Serve World Peace and Progress for the Next Forty Years.* (Philadelphia: Glenview Foundation. 1985)

Grenvill Clark and Louis B. Sohn, *World Peace Through World Law.* (Cambridge, Mass. Harvard University Press, 1966)

Keith Hidell, “Reform of the United Nations?” in *The World Today: Journal of the Royal Institute of International Affairs.* (United Kingdom, Feb. 1992) 48^e jaargang nr. 2 blz. 30-33.

John Logue, “New World Order Means Reformed U.N.” *World Federalist News*, juli 1992

Benjamin B. Ferencz and Ken Keyes Jr., *Planethood: The Key to Your Future* (Coos Bay, Oregon, Love Line Books. 1991)

Boutros Ghali, Boutros, 1992. *An Agenda for Peace: Peace-making and Peace-Keeping.* Report of the Secretary General Pursuant to the Statement Adopted by the Summit Meeting of the Security Council, Januari 31, New York: United Nations.

23. Dit wil niet zeggen dat stappen om deze wapens uit te bannen moeten wachten op de volledige ontwikkeling en inwerkingstelling van zo'n macht. Wij ondersteunen de huidige stappen om het non-proliferatieverdrag voor kernwapens te hernieuwen teneinde een algeheel verbod op atoomproeven in te stellen van ganser harte, net zoals verdere pogingen om nucleaire, chemische en/of biologische wapens uit te bannen. Zo moeten er ook sterkere pogingen worden ondernomen om het gebruik van conventionele wapens te beperken en te beheersen, zoals dat van landmijnen, die doden zonder onderscheid

24. Mahbub ul Haq, 1994. Senior Advisor van de UNDP Administrator. Teamleider van de groep die het jaarverslag Human Development van de UNDP voorbereidt dat in de laatste jaren een nieuw inzicht heeft verschaft in de theorie en praktijk van ontwikkeling, en ook een nieuw begrip van menselijke veiligheid.
25. Erskine Childers, ed. *Challenges to the United Nations: Building a Safer World*. (New York: St. Martin's Press. 1994) blz. 21-25.
26. John Huddleston, *The Search for a Just Society*. (Kidlington, Oxford: George Ronald. 1989)
27. Ongeveer 75 jaar geleden heeft 'Abdu'l-Bahá de volgende suggesties gedaan ten behoeve van een toekomstig wereldgerechtshof: "... de nationale vergaderingen van elk land en elke natie — dat wil zeggen de parlementen — moeten twee of drie personen kiezen, die de besten van die natie zijn en die goed op de hoogte zijn met internationale wetten en met de betrekkingen tussen regeringen, en zich bewust zijn van de wezenlijke behoeften van de wereld der mensheid in deze dagen. Het aantal van deze vertegenwoordigers moet in verhouding tot het aantal inwoners van het land staan. De verkiezing van deze mensen, die gekozen zijn door de nationale vergadering, dat wil zeggen het parlement, moet bevestigd worden door de eerste kamer, tweede kamer, de ministerraad en eveneens door de president of vorst, opdat deze personen de gekozenen zullen zijn van de gehele natie en van de regering. Uit deze mensen zullen de leden van het opperste gerechtshof worden gekozen en de gehele mensheid zal dus daaraan deel hebben, want elk van deze afgevaardigden is ten volle de vertegenwoordiger van zijn natie. Wanneer het opperste gerechtshof een uitspraak doet over enig internationaal probleem, hetzij eenstemmig of bij meerderheid van stemmen, zal er voor de aanklager geen voorwendsel meer kunnen bestaan, noch een reden tot protest van de beschuldigde. In geval een of andere regering of natie in de uitvoering van een onweerlegbare beslissing van het opperste gerechtshof nalatig is of talmt, zullen de overige naties zich daartegen verzetten, omdat alle regeringen en naties van de wereld dit opperste gerechtshof steunen. Overweeg welk een hechte grondslag dit is! Maar door een begrensde en beperkte Bond kan het doel niet worden verwezenlijkt zoals het eigenlijk zou moeten.

Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá. Compiled by the Research Department of the Universal House of Justice. (Great Britain: W&J Mackay Ltd 1987) blz. 306-307.

28. Op dit moment zijn de bevoegdheden van het Hof bijvoorbeeld beperkt tot 1) geschillen die door de betrokken staten na een gezamenlijke speciale overeenkomst aan het Hof worden voorgelegd, 2) geschillen betreffende gesloten verdragen en conventies, waarin voorzien is in verwijzing naar het Hof en 3) gespecificeerde klassen van gerechtelijke geschillen tussen staten waarvoor zij de jurisdictie door het Hof als verplicht hebben aanvaard.

Europa World Year Book 1994. Deel I *International Court of Justice*.

29. *Bloemlezing uit de Geschriften van Bahá'u'lláh*. (Den Haag, Stichting Bahá'í Literatuur, 1979) blz. 155

De eerste, de meest dringende vereiste is het bevorderen van het onderwijs. Het is ondenkbaar dat een volk voorspoed en succes kan bereiken als deze hoogst belangrijke, deze fundamentele zaak niet wordt uitgevoerd. De voornaamste oorzaak van de achteruitgang en het verval van volkeren is onwetendheid. Momenteel is het merendeel van de mensen zelfs niet op de hoogte van de gewone dingen, hoeveel te minder kunnen zij de kern van de belangrijke problemen en ingewikkelde noden van deze tijd bevatten.

'Abdu'l-Bahá, *The Secret of Divine Civilisation*. (Wilmette, Ill.: Bahá'í Publishing Trust, 1957) blz. 109

Ditzelfde verschil is bij de dieren zichtbaar, sommige zijn getemd en opgevoed, andere zijn wild gebleven. Het bewijs is duidelijk dat de wereld van de natuur onvolmaakt is en de wereld van opvoeding volmaakt. Dat wil zeggen dat de mens door opvoeding en cultuur van de eisen van de natuur bevrijd is; bijgevolg is opvoeding noodzakelijk, verplicht. Maar er zijn verschillende soorten opvoeding. Er is de lichamelijke oefening en opvoeding die voor kracht en groei zorgt. Er is de intellectuele scholing en mentale oefening waarvoor scholen en universiteiten zijn opgericht. De derde soort opvoeding is de opvoeding van de geest. Door de adem van de Heilige Geest wordt de mens verheven tot de wereld van de ethiek en verlicht door het licht van hemelse gaven. De morele wereld wordt alleen bereikt door de uitstortingen van de Zon van Werkelijkheid en het levengevende leven van de heilige geest.

Uit een toespraak van 'Abdu'l-Bahá in St. Paul, Minnesota, VS, op 20 september 1912, *The Promulgation of Universal Peace*. (Wilmette, Ill.: Bahá'í Publishing Trust, 1982) blz. 329-330

30. Regeringen en hun partners moeten wel in gedachte houden dat materiële gelijkheid noch bereikbaar, noch wenselijk is. Absolute gelijkheid is een hersenschim. Op verschillende momenten zal er niettemin de noodzaak zijn om een deel van de rijkdommen van de wereld te herverdelen. Want het wordt inderdaad meer en meer duidelijk dat ongebreideld kapitalisme ook geen antwoord verschaft. Enige regulering en herverdeling is noodzakelijk om materiële rechtvaardigheid te bevorderen. In dit verband is inkomstenbelasting in principe een van de eerlijkste en rechtvaardigste middelen. Er moet ook een rol worden weggelegd voor het vrijwillig verdelen van rijkdom, zowel op het individuele als op het institutionele vlak. Gelijke kansen voor economische vooruitgang en ontwikkeling moeten echter in het weefsel van de nieuwe orde zelf worden geweven. Uiteindelijk is de belangrijkste regelgeving van ieder economisch stelsel de morele regelgeving die in het hart en het hoofd van ieder mens begint.
31. De oprichting van de Global Environment Facility (GEF) is een eerste stap in de juiste richting die wordt aanbevolen, en die in de lange duur van nut kan zijn als een van de instrumenten om Agenda 21 van fondsen te voorzien, wanneer zijn toepassingsgebied wordt verbreed en zijn mandaat opnieuw gedefiniëerd.
32. Wereldconferentie over mensenrechten. De Verklaring van Wenen en het Actieprogramma. 14-25 juni 1993, Wenen, Oostenrijk
33. Een verdere uiteenzetting van dit concept kan men vinden in De welvaart der mensheid, een verklaring van Bahá'í International Community, Office of Public Information, verschenen in februari 1995: "De activiteit van het individu, die het hechtst verbonden is met het bewustzijn dat kenmerkend is voor de menselijke natuur, is het onderzoeken van de werkelijkheid die op hem- of haarzelf betrekking heeft. De vrijheid om het doel van het bestaan te onderzoeken en om de natuurlijke eigenschappen van de mens te ontwikkelen, die het mogelijk maken dit doel te bereiken, moet beschermd worden. Het moet mensen vrij staan om kennis te vergaren. Dat een dergelijke vrijheid vaak misbruikt wordt en dat dit misbruik op flagrante wijze wordt aangemoedigd door elementen in de hedendaagse samenleving, doet op geen enkele wijze afbreuk aan de geldigheid van het verlangen zelf.

Het is deze karakteristieke drijfveer van het menselijk bewustzijn die de morele verplichting oplegt tot het bekendmaken van veel van de rechten die in de Universele Verklaring en de daaraan gerelateerde verdragen zijn vastgelegd. Universeel onderwijs, vrijheid van beweging, toegang tot informatie en de mogelijkheid om te participeren in de politiek, zijn alle aspecten van zijn uitwerking en behoeven de uitdrukkelijke goedkeuring van de internationale gemeenschap. Hetzelfde geldt voor vrijheid van gedachte

en overtuiging, inclusief godsdienstige vrijheid, tezamen met het recht op het hebben van een mening en het recht om deze mening op passende wijze te uiten.

Aangezien het lichaam der mensheid één en ondeelbaar is, wordt elk lid van het menselijk ras dat op de wereld geboren wordt toevertrouwd aan de hoede van het geheel. Dit beheerderschap vormt de morele basis van het grootste deel van de andere rechten - met name economische en sociale - die de afdelingen van de Verenigde Naties op gelijke wijze proberen te omschrijven. De geborgenheid van het huisgezin, het recht op eigendom en bezit en het recht op privacy liggen alle besloten in een dergelijk beheerderschap. De verplichtingen ten aanzien van de gemeenschap strekken zich uit tot het verschaffen van werk, geestelijke en lichamelijke gezondheidszorg, sociale zekerheid, redelijke lonen, ontspanning en recreatie en legio andere redelijke verwachtingen van de individuele leden van de samenleving.

Het principe van collectief beheerderschap schept tevens het recht van elk individu te mogen verwachten dat de culturele voorwaarden welke essentieel zijn voor zijn of haar identiteit de bescherming genieten van de nationale en internationale wetgeving. Net zoals de rol die de genenpool speelt in het biologische leven van de mensheid en haar milieu, zo is de immense rijkdom van de culturele diversiteit, die in een periode van duizenden jaren bereikt is, van wezenlijk belang voor de sociale en economische ontwikkeling van een mensheid die zijn gezamenlijke volwassenwording doormaakt. Dit alles vertegenwoordigt een erfenis die vrijelijk zijn vruchten moet kunnen afwerpen in een wereldomvattende beschaving. Aan de ene kant dienen culturele uitingsvormen beschermd te worden tegen verstikking door de materialistische invloeden die thans opgang vinden. Aan de andere kant moeten culturen in staat worden gesteld om, vrij van manipulatie ten gunste van partijpolitieke doelen, binnen steeds veranderende beschavingspatronen op elkaar in te werken.”

Bahá'í International Community, Office of Public Information, *De Welvaart der mensheid*. (Den Haag, Stichting Bahá'í Literatuur, 1995)

- 34.** Uiteindelijk moet het respect voor de mensenrechten in het gezin beginnen: “Vergelijk de naties van de wereld met de leden van een familie. Een familie is een natie in het klein. Vergroot eenvoudigweg de kring van het gezin en men krijgt de natie. Vergroot de kring van de naties en men heeft de gehele mensheid. De omstandigheden waarin de familie verkeert, daarin verkeert ook de natie. De gebeurtenissen in de familie zijn ook de gebeurtenissen in het leven van de natie. Zou het de vooruitgang en ontwikkeling van een familie ten goede komen als zich onenigheid onder de leden voordoet, zij elkaar bevechten, beroven, jaloers zijn en wraakzuchtig omdat hun onrecht is aangedaan, en bedacht op eigen voordeel? Neen, dit zou de oorzaak zijn van het verdwijnen van vooruitgang en ontwikkeling. Zo is het ook in de grote familie van naties, want naties zijn slechts een verzameling van families. Zoals wedijver en onenigheid een gezin

vernietigen en haar vooruitgang tegengaan, zo zullen daarom ook naties worden verwoest en hun vooruitgang gestopt.”

‘Abdu’l-Bahá , *The Promulgation of Universal Peace*. (Wilmette, Ill.: Bahá’í Publishing Trust, 1982) blz. 157

35. “Wanneer de gehele mensheid dezelfde gelegenheid tot onderwijs zal krijgen en de gelijkwaardigheid van man en vrouw zal worden verwerkelijkt, zal de bron tot oorlogvoering volledig worden vernietigd. Zonder gelijkwaardigheid zal dit onmogelijk zijn, omdat verschil en onderscheid tweedracht en strijd bevorderen. Gelijkwaardigheid van man en vrouw bevordert de afschaffing van oorlogvoering, omdat de vrouwen deze nooit willen goedkeuren. Moeders zullen hun zonen nooit op het slagveld willen opofferen, na twintig jaren van zorgen en liefdevolle toewijding bij het hen van kindsbeen af aan grootbrengen, ongeacht voor welke zaak zij worden opgeroepen om te verdedigen. Het lijkt geen twijfel dat, wanneer de vrouw gelijke rechten verkrijgt, oorlog onder de mensheid geheel zal ophouden te bestaan. “

‘Abdu’l-Bahá , *The Promulgation of Universal Peace*. (Wilmette, Ill.: Bahá’í Publishing Trust, 1982) blz. 175

36. “En laat het eens te meer duidelijk zijn dat sociale en politieke vooruitgang hier, of waar dan ook, pas mogelijk is als vrouw en man gelijkwaardigheid erkennen en verwezenlijken. Want de wereld der mensheid bestaat uit twee delen of leden; het een is de vrouw, het ander de man. Pas als deze twee leden gelijk in kracht zijn, kan de eenheid der mensheid tot stand komen en zullen de tevredenheid en het geluk van het mensdom werkelijkheid worden. Als God het wil, zal dit gebeuren.”

‘Abdu’l-Bahá , *The Promulgation of Universal Peace*. (Wilmette, Ill.: Bahá’í Publishing Trust, 1982) blz. 77

37. “In het verleden werd de wereld geregeerd door kracht, en de man overheerste de vrouw door krachtiger en strijdlustiger eigenschappen van lichaam en geest. Maar de weegschaal begint reeds over te hellen, kracht is niet meer doorslaggevend, terwijl een levendige geest, intuïtie en de geestelijke eigenschappen van liefde en dienstbaarheid welke de sterke zijde van de vrouw zijn, de overhand krijgen. Hierdoor zal het nieuwe tijdperk minder mannelijk zijn, en meer doortrokken van vrouwelijke idealen; of, om het nauwkeuriger uit te drukken, het zal een tijdperk worden waarin de mannelijke en vrouwelijke elementen der beschaving beter in evenwicht zullen zijn.”

‘Abdu’l-Bahá, geciteerd in J.E. Esslemont, *Bahá’u’lláh en het nieuwe tijdperk*. (Den Haag, Stichting Bahá’í Literatuur, 1978) blz. 152

- 38.** Het uitgangspunt dat vrouwen en meisjes bij toegang tot onderwijs voorrang zouden moeten krijgen op jongens en mannen is een sinds lange tijd gevestigd principe in het Bahá’í-geloof. Tijdens een toespraak in 1912 zei ‘Abdu’l-Bahá: “Met het verkondigen van de eenheid der mensheid leerde Hij dat mannen en vrouwen gelijkwaardig zijn in de ogen van God en dat er geen onderscheid tussen hen gemaakt moet worden. Het enige verschil dat er nu tussen hen is, is te wijten aan gebrek aan opleiding en scholing. Als de vrouw gelijke mogelijkheden tot opleiding krijgt zullen onderscheid en inferioriteitsoordeel verdwijnen.... Bovendien is de opvoeding van vrouwen belangrijker dan de opvoeding van mannen, want zij zijn de opvoeders van het menselijk ras, en moeders brengen de kinderen groot. De eerste opvoeders van de kinderen zijn de moeders. Daarom moeten zij vakkundig worden opgeleid om zowel zoons als dochters op te voeden. Er zijn veel bepalingen hierover in de woorden van Bahá’u’lláh.

Hij verkondigde dat man en vrouw dezelfde soort opleiding moeten krijgen. Zoons en dochters moeten hetzelfde leerplan volgen, waarbij eenheid der seksen wordt bevorderd.”

‘Abdu’l-Bahá, *The Promulgation of Universal Peace*. (Wilmette, Ill.: Bahá’í Publishing Trust, 1982) blz. 174-175

- 39.** Lawrence H. Summers, vice-president & hoofdeconoom bij de Wereldbank, *Investing in All the People*. 1992. Zie ook USAID. 1989. *Technical Reports in Gender and Development. Making the Case for Gender Variable: Women and the Wealth and Wellbeing of Nations*. Office of Women in Development.
- 40.** *Selections from the Writings of ‘Abdu’l-Bahá*. (Great Britain: W&J Mackay Ltd. 1978) blz. 302.
- 41.** The Nairobi Forward-Looking Strategies for the Advancement of Women. Zoals aangenomen bij de wereldconferentie voor een terugblik en waardering van wat er bereikt was tijdens het VN decennium van de vrouw: gelijkwaardigheid, ontwikkeling en vrede, Nairobi, Kenia, 15-26 juli 1985
- 42.** *Selections from the Writings of ‘Abdu’l-Bahá*. (Great Britain: W&J Mackay Ltd. 1978) blz. 303.
- 43.** De verklaring tussen religies getiteld “Towards a Global Ethic” (Naar een Mondiale Ethiek), die tijdens het wereldparlement van religies in 1993 in Chicago is opgesteld door de verzamelde religieuze en geestelijke leiders van vrijwel iedere belangrijke wereldreligie en geestelijke stroming, suggereert dat het inderdaad mogelijk is voor de religies van de wereld om op dit punt gemeenschappelijke bodem te vinden. De verklaring stelt: “Wij

bevestigen dat er een gemeenschappelijk stelsel kernwaarden in iedere religie is te vinden, en dat die de basis vormen voor een mondiale ethiek... Er bestaan reeds zeer oude richtlijnen voor menselijk gedrag die in de leringen van de religies van de wereld kunnen worden gevonden en die de voorwaarden zijn voor een duurzame wereldorde.”

44. De Gulden Regel, de lering dat we anderen moeten behandelen zoals wij zelf behandeld zouden willen worden, is een ethisch beginsel dat in verschillende bewoordingen in alle grote religies kan worden gevonden:

Boeddhisme: “Kwets anderen niet op wijzen die gij zelf kwetsend zoudt vinden.” *Udana-Varqa*, 5:18

Zoroastrisme: “Slechts die geaardheid is goed die niet aan een ander zal doen wat niet goed is voor zijn eigen zelf.” *Dadistan-i Dinik*, 94:5

Jodendom: “Wat onaangenaam voor u is, doe dat ook niet tegen uw medemens. Dat is de gehele Wet, al het andere is commentaar.” *De Talmoed*, Shabbat, 31a.

Hindoeïsme: “Dit is de som van alle ware rechtvaardigheid: handel met anderen zoals gij zelf behandeld wenst te worden. Doe uw naaste niets wat gij hem later niet u wenst te doen.” *De Mahabharata*.

Christendom: En gelijk gij wilt, dat u de mensen doen, doet gij hun evenzo.” *Lucas* 6:31

Islam: “Geen van u is een gelovige totdat hij voor zijn broeder wenst wat hij voor zichzelf wenst.” *Sunni*.

Taoïsme: Een goed mens “behoort medelijden te hebben met de verderfelijke geaardheid van anderen, diens gewin als zijn eigen te beschouwen, en diens verlies op gelijke wijze.” *De Thai Shang*.

Confucianisme: “Het is zeker het hoogste van liefdevolle vriendelijkheid: Doe niet tegen anderen wat gij niet wilt dat zij tegen u doen.” *Analects* XV, 23

Bahá’i-geloof: “Hij moet voor anderen niet wensen wat hij niet voor zichzelf wenst, noch beloven wat hij niet nakomt.” *Het boek van Zekerheid* blz. 109-110

45. Shoghi Effendi, *The World Order of Bahá’u’lláh*. (Wilmette, Ill.: Bahá’i Publishing Trust, 1938) blz. 202.

46. *Bloemlezing uit de Geschriften van Bahá'u'lláh.* (Den Haag, Stichting Bahá'í Literatuur, 1979) blz. 130 en 9
47. *Bloemlezing uit de Geschriften van Bahá'u'lláh.* (Den Haag, Stichting Bahá'í Literatuur, 1979) blz. 148
48. De Commission on Global Governance schrijft: “Terwijl de wereld staat voor de noodzaak van verlichte antwoorden op de uitdagingen die opdoemen aan de vooravond van de nieuwe eeuw, zijn wij bezorgd over het gebrek aan leiderschap in een breed spectrum van menselijke aangelegenheden. Op het nationale, regionale en internationale niveau, binnen gemeenschappen en in internationale organisaties heeft de wereld geloofwaardig leiderschap nodig dat gesteund wordt.

Zij heeft leiderschap nodig dat voorop loopt, niet achteraan, dat geïnspireerd is, niet slechts functioneel, dat naar de lange termijn kijkt en naar toekomstige generaties voor wie wij het heden beheren. Zij heeft leiders nodig die gesterkt zijn door een visie, gesteund worden door een ethiek, en die opvallen door een politieke moed die verder kijkt dan de komende verkiezingen.

Dit kan geen leiderschap zijn dat ingeperkt wordt door de grenzen van het eigen domein, het moet verder reiken dan het land, het ras, de religie, cultuur, taal en levensstijl. Het moet een bredere menselijke achterban omhelzen, doordrongen zijn van een gevoel voor zorg voor anderen, een gevoel van verantwoordelijkheid voor de mondiale buurtschap..”

Report of the Commission on Global Governance, *Our Global Neighborhood.* (New York: Oxford University Press. 1995) blz. 353.

49. *Bloemlezing uit de Geschriften van Bahá'u'lláh.* (Den Haag, Stichting Bahá'í Literatuur, 1979) blz. 60.